

ความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรม ความฉันททางภาษา
และการควบคุมภายใน-ภายนอก
ของเค็กวียุ่นซอตัน

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตลุมพิต ๒๓ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๑ โทร ๓๐๒๑๕๗๕ ๓๐๑๕๐๕๐
ปริญญานิพนธ์

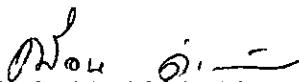
ของ

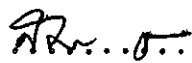
อุษา หัษชะวณิช

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม ๒๕๒๑

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.... ประธาน

.... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากอาจารย์คงเดือน ศาสตราจารย์ และอาจารย์สมคิด บุญเรือง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณและความกรุณาของท่านทั้งสอง และขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา ที่ให้ยืมแบบทดสอบมาตรฐาน อีกทั้งผู้อำนวยความสะดวก อาจารย์ใหญ่ คณะอาจารย์และนักเรียนในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคุณสุริยา เหมตะกิลป คุณณัฏวัน ลิ้มปานนท์ คุณเบญจมาศ แก้วนุช และคุณวิยะดา วิจักขณาร่วมทั้งเพื่อนๆ ที่ให้คำแนะนำช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ให้ความสนับสนุนทั้งกำลังใจและกำลังทรัพย์ ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ในที่สุด

อุษา หัษชะวณิช

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	7
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม	7
ทฤษฎีพัฒนาการเชิงจริยธรรมของเพียเจต์	8
ทฤษฎีพัฒนาการเชิงจริยธรรมของโคลเนอร์ก	10
ทฤษฎีพัฒนาการเชิงจริยธรรมของเพก	12
เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา	13
เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม	14
เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมภายใน-ภายนอก	15
✓ - สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	18
3 วิธีดำเนินการ	19
กลุ่มตัวอย่าง	19
✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	20
แบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน-ภายนอก	20
แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา	20
แบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม	21

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	23
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	26
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย	26
การหาสหสัมพันธ์พหุคูณ	27
การทดสอบความแตกต่าง	28
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	32
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	32
กลุ่มตัวอย่าง	32
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	32
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
✓ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
อภิปรายผล	34
ขอเสนอแนะ	38

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน-ภายนอก.....	27
2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน และกลุ่มที่มีการควบคุมภายนอก.....	29
3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง และกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาค่ำ.....	30
4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสภาพ- แวดล้อมต่างกัน.....	31

บทที่ ๑

บทนำ

✓ ในภาวะที่ประเทศชาติกำลังพัฒนา ได้มีการรับเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้อย่างมาก ทำให้ความเจริญทางค่านิยมวัตถุก้าวไกลไปกว่าความเจริญทางค่านิยมจิตใจ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาสังคมหลายประการ ดังนั้นการพัฒนาทางค่านิยมจิตใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางกายภาพ และสติปัญญาเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกของสังคมมีทั้งความรู้และคุณธรรมอันเป็นรากฐานในการพัฒนาประเทศต่อไป เพราะถึงแม้จะมีความรู้สูง แต่ถ้ามโนธรรมไม่พัฒนา ก็ไม่สามารถจะนำความรู้ไปใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ ✓

จริยธรรมเป็นคุณธรรมประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพราะจริยธรรมหมายถึงความรู้ลึกซึ้งอดทนซึ่งประกอบด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ความเมตตาการุณยช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์ไม่คดโกงเห็นแก่ใจ (สุเชษฐ ม้าเห่หมื่น 2519 : 2) ถ้าสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมเป็นผู้มีจริยธรรมสังคมนั้นก็จะเป็นสังคมที่น่าอยู่เป็นสังคมที่สงบเรียบร้อย อบอุ่น ปลอดภัย และระดับโลก เพราะคุณความดีจากส่วนน้อยนี้เองจะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดพลังความดีอันยิ่งใหญ่ของส่วนรวม ✓

ในโครงสร้างหลักสูตร 2521 มีกลุ่มสาระเสริมลักษณะนิสัยซึ่งมีจริยศึกษารวมอยู่ด้วย ✓ เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันมากมายระหว่างความเจริญทางจิตใจ และความเจริญทางวัตถุ เพราะถือว่าการศึกษาเป็นรากฐานความสมบูรณ์ในสังคม มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับระบบทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง การศึกษาจะต้องเสริมสร้างความศรัทธา ทักษะ และทัศนคติให้คนรู้จักตนเอง เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมแล้วนำความรู้ ความเข้าใจ มาใช้แก้ไข ปัญหาและเสริมสร้างชีวิตและสังคมให้ดีขึ้น แต่ในการพัฒนาคนให้เป็นพลเมืองดีของชาติ ควรจะเร่งส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพควบคู่ไปด้วย เนื่องจากการแก้ปัญหาทางบุคลิกภาพจะส่งผลโดยตรงถึงการแก้ปัญหาทางสังคมได้ (วีรยุทธ - วิเชียรโชติ 2513 : 33 - 34)

เมื่อบุคคลประสบเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ละคนจะแปลความหมายของสิ่งที่พบเห็นไปคนละอย่าง ไม่เหมือนกัน แล้วแต่ความคิด และความรู้เดิมของแต่ละคน องค์ประกอบที่สำคัญมากในเรื่องนี้คือ การควบคุมภายใน - ภายนอก ซึ่ง รอตเตอร์ (Rotter. 1966 : 1) ได้ประมวลผลงานและสรุปว่า ผู้ที่รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกี่ยวข้องกับโชคเคราะห์ ความบังเอิญ หรืออิทธิพลของผู้อื่นจนทำให้เป็นไป (หรือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน) อารมณ์ใจ ๆ ที่อยู่รอบตัวเขา (คือถือว่าเป็นผู้ที่มีการควบคุมภายนอก แต่ทว่าผู้ใดรับรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนนั้น เป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของตนเองโดยตรง หรือจากความสามารถในตัวของตัวเอง) โรเจอร์ ว่าเป็นผู้มีการควบคุมภายใน รอตเตอร์ ได้อธิบายลักษณะทั่วไปของการควบคุมภายใน - ภายนอก โดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมว่า ผลตอบแทนที่ได้มาจากพฤติกรรมอันหนึ่งของบุคคลย่อมก่อให้เกิดความคาดหวังที่จะได้ผลตอบแทนเช่นเดียวกันจากพฤติกรรมอันใหม่ ความคาดหวังเหล่านี้ก่อตัวขึ้นจากพฤติกรรม หรือเหตุการณ์เฉพาะ อันใดอันหนึ่งก่อน แล้วจึงขยายไปครอบคลุมพฤติกรรมหรือเหตุการณ์อื่น ๆ กลายเป็นบุคลิกภาพสำคัญในตัวบุคคล นอกจากนั้นผลตอบแทนในแต่ละครั้งยังอาจทำให้ความคาดหวังในครั้งต่อไปสูงขึ้นหรือต่ำลง / ฉะนั้นบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ คือ บุคลิกภาพที่เกิดจากการควบคุมภายใน เพราะพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดขึ้นเนื่องมาจากความเห็นชอบของตนเอง มิใช่จากสิ่งแวดล้อม หรือจากการบังคับของบุคคลอื่น ๆ เด็กจะไม่มีภาวะขัดแย้งในตนเอง และพฤติกรรมจะเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้ใหญ่ / ถ้าบุคคลมีความเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำของตนเอง จะรู้จักควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนเองมุ่งหวังแม้ว่าจะมีสิ่งเร้าจากภายนอกมากระตุ้น นั่นคือจะต้องเป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง (Self - Control) นี้เป็นลักษณะสำคัญของจริยธรรม หากไม่มีการควบคุมตนเองก็จะไม่ตระหนักในอุดมคติจริยธรรม (นักปรัชญาบางท่านได้เสนอแนะไว้ว่า คุณความดีทั้งมวลล้วนเกิดจากการควบคุมตนเอง) (Wright. Citing Mishel. 1963:92)

นอกจากนี้นักจิตวิทยาเชื่อว่าจริยธรรมของบุคคลจะเกิดและพัฒนาเป็นลำดับไปได้นั้นต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางสังคมของบุคคลนั้นเป็นสำคัญ และการที่จะรับรู้ประสบการณ์ทางสังคมได้ลึกซึ้ง เพียงใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของบุคคลนั้น / ทั้งนี้เพราะ

ปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนมากมีการถ่ายทอดโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันติก 2519 : 25) ภาษาไม่ได้เป็นแต่เพียงเครื่องมือสำหรับการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราเท่านั้น หากยังเป็นสื่ออันสำคัญในการคิด และการให้เหตุผล พัฒนาการของการให้เหตุผลนั้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับความสามารถทางภาษา และการใช้เหตุผลก็ก่อขบวนการทางภาษาที่อยู่ภายในนั่นเอง (Garrison, citing Kennedy, 1971 : 311) เด็กจึงควรจะถูกฝึกให้ใช้ภาษาได้ดีเพื่อที่จะติดต่อกับคนอื่น เพื่อที่จะบอกความคิดของตนออกไปอย่างถูกต้องในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น และขณะเดียวกัน เพื่อที่จะเข้าใจผู้อื่นด้วย (Dollard and Miller, 1970 : 437) ซึ่งถ้าหากไม่มีสิ่งกีดขวางทางภาษา พัฒนาการทางสติปัญญาก็เป็นไปไม่ได้ ไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจในวัฒนธรรมและเข้าใจหลักทางจริยธรรม พัฒนาการทางจริยธรรมก็ไม่เกิดขึ้น (Kay, 1975 : 30)

จากเหตุผลดังกล่าว จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน - ภายนอก จึงน่าจะมีความสัมพันธ์กัน และเนื่องจากเห็นว่าวัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา และเป็นวัยที่มีความเครียดเครียดในอารมณ์ (Hurlock, 1949 : 3) ถ้าการปรับตัวในวัยรุ่นก็จะส่งผลให้ชีวิตในวัยผู้ใหญ่มีความสุขและความสำเร็จ แต่ถ้ามมีการปรับตัวที่เบี่ยงเบนจากมาตรฐานอันดีงามของสังคม เช่น ประพฤติตนการราวเป็นอันธพาล ตีขยาเสพติด กามวิปริต ฯลฯ ก็จะนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย เช่น ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย วิว่งราว จี้ปล้น หรือ ข่มขืน เป็นต้น ซึ่งวิกฤตการณ์แห่งการปรับตัวดังกล่าวนี้มักจะเกิดแก่เด็กวัยรุ่นอายุเกิน 14 ปีขึ้นไปแทบทั้งสิ้น จากการศึกษาค้นคว้าและเยาวชนไทยที่กระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ เช่น ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย หรือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งถูกส่งตัวมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ปรากฏว่าส่วนใหญ่ประมาณ 80 - 90 % มีอายุอยู่ในชายที่เรียกว่าเยาวชน ซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 หมายถึง บุคคลอายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ส่วนผู้กระทำผิดที่ยังถือว่าเป็นเด็ก ก็คืออายุต่ำกว่า 14 ปีบริบูรณ์มีจำนวนน้อยมาก (นิภา นิธิยานน 2520 : 23) วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ควรจะให้ความสนใจ ควบคู่กันผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน-ภายนอกของ เด็กวัยรุ่นตอนต้น

✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีการควบคุมภายใน – ภายนอก
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน
4. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมระหว่าง เด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร กับเด็กนักเรียนในต่างจังหวัด ✓

✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อครู ผู้แนะแนว และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก จะได้ทราบและรู้จักเด็กให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง และเข้าใจเด็กในเรื่องจริยธรรม การควบคุมภายใน – ภายนอก และความถนัดทางภาษามากขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปลูกฝัง และเสริมสร้างการมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับสมาชิกของสังคมอันจะยังให้เกิดประโยชน์สุขต่อสังคม นอกจากนี้ยังทำให้การศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทั้งสามนี้กว้างไกลขึ้นเพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจจะไต่ขยายการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 อายุ 15-16 ปี ในโรงเรียนรัฐบาลของกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน และจังหวัดพังงา จำนวน 100 คน
2. ตัวแปรที่จะศึกษา
ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้คือ
– การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

- ความถนัดทางภาษา
- การควบคุมภายใน - ภายนอก
- สภาพแวดล้อม

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาจริยธรรมในแง่ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมเท่านั้น โดยยึดหลักการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

จริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกนึกชอบ ซึ่งประกอบด้วยความเห็นอกเห็นใจ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ความเมตตาการุณยช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์ไปคคโกงเห็นแก่ได้

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยยึดหลักการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น ตามทฤษฎีของ โคลเบอร์ก คือ

1. ขั้นยึดหลักการหลบหลีกการถูกลงโทษ
2. ขั้นยึดหลักการแสวงหารางวัล
3. ขั้นยึดหลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ
4. ขั้นยึดหลักการทำตามหน้าที่ของสังคม
5. ขั้นยึดหลักการทำตามกฏหมาย และเคารพตนเอง
6. ขั้นยึดอุดมคติสากล

วัดใจด้วยแบบสอบถามวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่ผู้วิจัยกับสุริยา เหมทะศิลป์ ร่วมกันสร้างขึ้นตามแนวของเรสต์ (Rest) ซึ่งยึดแนวของ โคลเบอร์ก เป็นหลัก

ความถนัดทางภาษา หมายถึง ความสามารถทางภาษาซึ่งมีอยู่ในตัวบุคคล โดยไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้จากบทเรียน สอบวัดไต่ถามแบบทดสอบความถนัดทางภาษาของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูง คือ ผู้ที่ไต่ถามคะแนน T55 หรือมากกว่าขึ้นไป ส่วนผู้ที่มีความถนัดทางภาษาคำ คือ ผู้ที่ไต่ถามคะแนน T45 หรือ น้อยกว่าลงมา

การควบคุมภายนอก คือ การรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกี่ยวข้องกับโชคเคราะห์ หรือความบังเอิญ หรือ อิทธิพลของผู้อื่นเมรกราดให้เป็นไป หรือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ด้วยอำนาจใจ ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขา ผู้รับรู้ผลตอบแทนที่อยู่ในลักษณะดังกล่าวนี้ ใ้ชื่อว่า เป็น ผู้ที่มีการควบคุมภายนอก ผู้ที่มีการควบคุมภายนอก คือ ผู้ที่ทำความเข้าใจจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอก ได้เปอร์เซ็นต์ไทด์ที่ 30 หรือ ต่ำกว่าลงมา

การควบคุมภายใน คือ การรับรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนนั้นเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของตนเอง หรือจากความสามารถในตัวเอง ผู้รับรู้ผลการตอบแทนที่อยู่ในลักษณะดังกล่าวนี้ ใ้ชื่อว่า เป็น ผู้ที่มีการควบคุมจากภายใน ผู้ที่มีการควบคุมภายใน คือ ผู้ที่ทำความเข้าใจจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอกได้เปอร์เซ็นต์ไทด์ที่ 70 หรือมากกว่าขึ้นไป

การควบคุมภายใน - ภายนอกนี้ส่ววัดไต่ถามแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอก ซึ่งปรับปรุงมาจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอกของ ผกา บุญเรือง (ผกา บุญเรือง 2520)

นักเรียนในกรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 ในสถานศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับอายุ 15 - 16 ปี

นักเรียนในต่างจังหวัด หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 ในสถานศึกษาของรัฐในจังหวัดพังงา ที่มีระดับอายุ 15 - 16 ปี

อายุ หมายถึง อายุตามปฏิทินของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากทะเบียนของโรงเรียนที่กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่

อายุ 15 - 16 ปี หมายถึง ช่วงอายุตั้งแต่ 14 ปี 7 เดือน ถึง 16 ปี 6 เดือน.

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

จริยธรรมตามความหมายโดยทั่วไปแล้ว หมายถึง การที่บุคคลมีความเห็นอกเห็นใจกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน มีความเมตตากรุณาช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์ไม่คดโกงเห็นแก่ได้ ซึ่งรวมความแล้ว หมายถึง ความรู้สึกผิดชอบ (conscience) (สุเชษฐ์ มาเห็ม 2519 : 2)

จริยธรรมมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคมว่าสิ่งใดควรกระทำ และสิ่งใดไม่ควรกระทำ ซึ่งสมาชิกในสังคมต้องเรียนรู้
2. ทักษะเชิงจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลว่าชอบหรือไม่ชอบลักษณะหรือพฤติกรรมนั้น ๆ

3. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การแสดงพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและต้องการ เช่น ความซื่อสัตย์ การไม่เอาเปรียบผู้อื่น เป็นต้น

4. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลเชิงจริยธรรมนี้จะทำให้ทราบถึงเหตุจริงใจ หรือ แรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต่าง ๆ

เมื่อบุคคลได้รับการปลูกฝังจริยธรรมในจิตใจแล้ว เขาย่อมจะเกิดความซัดแย้งในใจ เมื่อความอยาก ความต้องการส่วนตนไม่เหมาะสมกับกาลเทศะของสังคมตามที่ตนโดยธรรมชาติ ถ้าบุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็น บุคคลนั้นจะเกิดความละอายใจตนเอง มีความไม่สบายใจ ซึ่งเป็นลักษณะของการลงโทษตนเอง และในโอกาสต่อไปบุคคลนั้นย่อมจะละเว้นไม่กระทำซ้ำโดยไม่จำเป็นต่อการการควบคุมจากบุคคลอื่นภายนอก (ดวง เกื่อน พันธมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันนิ 2520 : 8)

เพียเจต์ (Piaget) และ โคลเบอร์ก (Kohlberg) ได้ใช้อำนาจเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องแสดงถึงจริยธรรมของบุคคลนั้น และการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมประเภทต่าง ๆ ของบุคคลนั้นด้วย (Psychology Today. 1972 : 149)

ในการศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ โคลเบอร์ก ซึ่งสืบเนื่องมาจากทฤษฎีของเพียเจต์ เป็นหลัก

ทฤษฎีพัฒนาการเชิงจริยธรรมของเพียเจต์

เพียเจต์ เป็นบุคคลแรกที่ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องจริยธรรมของเด็ก โดยอธิบายว่าจริยธรรมมีแฝงอยู่ในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทุกชนิด และในการเล่นต่าง ๆ ของเด็กก็จะต้องมีกฎเกณฑ์ที่เป็นระบบซับซ้อนแฝงอยู่ในการเล่นนั้น ๆ

ดังนั้นในการเล่นของเด็กเขาให้ข้อสังเกตว่าในกฎเกณฑ์การเล่นนั้น มีปรากฏการณ์ที่ควรศึกษาสองอย่างด้วยกันคือ

1. การฝึกหัดตามกฎเกณฑ์ หรือระยะที่เด็กยึดถือกฎเกณฑ์จากภายนอก (heteronomous) จะอยู่ในช่วงอายุก่อน 8 ปี เป็นระยะที่พ่อแม่ ผู้ใหญ่ มีอิทธิพลต่อจริยธรรมของเด็กอย่างเด่นชัด เด็กจะยึดถือกฎเกณฑ์ตายตัว ผิดเป็นผิด ถ้าทำผิดต้องได้รับโทษโดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจ หรือเหตุแห่งการกระทำนั้น

2. ความสำนึกในกฎเกณฑ์ หรือระยะที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตนเอง (autonomous) เป็นระยะที่จริยธรรมของเด็กพัฒนาขึ้นสู่ระดับที่มีความคิดเป็นของตนเอง คำนึงถึงความยุติธรรม และพัฒนาถึง เหตุและผลของกฎเกณฑ์ด้วย เพียเจต์ได้เสนอแนวคิดว่า การที่เด็กเปลี่ยนแปลงการรับกฎเกณฑ์ที่ตายตัว (absolutism) จากผู้ที่มีอิทธิพลภายนอกเป็นกฎเกณฑ์ของตนเอง ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่นเนืองจากพัฒนาการทางสติปัญญา อายุ และการมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน

ในการฝึกหัดตามกฎเกณฑ์มีวิธีการ 4 ขั้นที่เด็กตั้งแต่อายุน้อย จนอายุมากขึ้นนำมาใช้ ดังนี้

ชั้นที่ 1 เด็กจะพยายามทำตามอย่างคนอื่น เขาเล่นอะไรก็เล่นตาม เพราะยังไม่รู้จักกฎเกณฑ์อะไรเลย

ชั้นที่ 2 เป็นขั้นที่ใส่ใจตัวเองเป็นศูนย์กลาง โดยก่อรูปพฤติกรรมขึ้นมาเองจากตัวของตัวเอง รวมกับการทำตามอย่างพฤติกรรมของคนอื่นที่เล่นเป็นแล้วบ้าง เล่นเพื่อทดสอบเอาชนะเพียงอย่างเดียว

ชั้นที่ 3 ส่วนมากมีในเด็กอายุ 7 ถึง 8 ปี เป็นชั้นที่เกิดความร่วมมือกันระหว่างผู้เล่น เกิดความสนใจไปที่การเล่นตามกฎเกณฑ์เพื่อตอบโต้กัน มีสิ่งมุ่งจะเล่นเพื่อเอาชนะ แต่เพียงอย่างเดียว

ชั้นที่ 4 ในขั้นนี้เป็นการเล่นที่มีอะไรเพื่อความร่วมมือกันเพียงอย่างเดียว แต่เด็กมีความสนใจทำตามกฎเกณฑ์ด้วยความรู้สึกมีขอบเฉพาะของตัวเอง

นอกจากนั้น เพียเจต์ ยังได้ตั้งเกณฑ์ของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็น 6 เกณฑ์คือ

1. การตัดสินจากเจตนากระทำ (intentionality in judgement)

เด็กเล็กจะมีแนวโน้มที่จะตัดสินการกระทำอย่างหนึ่งว่าไม่ดีโดยตัดสินจากปริมาณที่เกิดขึ้น แต่เด็กโตจะตัดสินจากเจตนาจะกระทำของบุคคล เช่น การให้เด็กตัดสินใจว่าในระหว่างเด็กที่ทำด้วยแท่ง 5 ใบในขณะที่ช่วยแมลง กับเด็กที่ทำด้วยแท่ง 1 ใบในขณะที่จะขโมยขนม ใครจะเป็นคนไม่ดี ในเด็กอายุ 4 ปี เกือบทั้งหมดจะตอบว่าคนที่ทำของเสียหายมากเป็นคนไม่ดี ส่วนในเด็ก 9 ปี ส่วนใหญ่จะตอบว่าคนที่ขโมยเป็นคนไม่ดี

2. การตัดสินเกี่ยวโยงมาจากบุคคลอื่น (relativism in judgement)

เด็กเล็กจะตัดสินการกระทำถูกหรือผิดจากความเชื่อว่าการอื่นนั้นก็คิดเช่นเดียวกันนี้ และมีความเชื่อว่าการเห็นของผู้ใหญ่ยอมถูกเสมอ ตัวอย่างเช่นครูห้ามเพื่อน ๆ ช่วยเด็กซึ่งเก็บเงินหนึ่งบาทแลกเพื่อนรักของเขาแอบช่วย ให้ตัดสินว่าเพื่อนคนนั้นทำผิดหรือถูกที่ช่วยเหลือ ในเด็ก 6 ปี ส่วนใหญ่ตอบว่าทำผิด แต่เด็ก 9 ปี จะตอบว่าตอแหลแต่สถานการณ์เพราะเหตุผลแค่นั้นยังตัดสินไม่ได้

3. ความไม่เกี่ยวของกับบทโทษ (independence of sanction)

เด็กเล็กมักจะตัดสินการกระทำอย่างหนึ่งว่าไม่ดี เพราะจะทำให้ถูกลงโทษ ส่วนเด็กโตจะตัดสินการกระทำว่าไม่ดีเพราะสิ่งนั้นไปขัดกับกฎเกณฑ์และจะเกิดอันตรายกับบุคคลอื่น ดังตัวอย่าง

เด็กที่อยู่ในโอวาทคนหนึ่ง แม่ให้เลี้ยงน้องชดแม่ไม่อยู่บ้าน แต่เมื่อแม่กลับมาถึงบ้าน เห็นน้องนอนอยู่ใต้เตียงร้องไห้อยู่ ส่วนเด็กคนนั้นกำลังขงนมให้น้องอยู่จึงถูกแม่ตี ในเด็ก 4 ขวบส่วนใหญ่จะตอบว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กไม่ดีเพราะถูกแม่ทำโทษ ส่วนในเด็ก 7 ปีส่วนใหญ่จะตอบว่าเด็กคนนั้นเป็นคนดี แม้ว่าจะถูกแม่ทำโทษก็ตาม

4. การใช้ระบบตาชดช (use of reciprocity) ในเด็กเล็กมักจะไม่ใช่ระบบตาชดชในการพิจารณาตัดสินบุคคล แต่ในเด็กโตมักจะใช้บ่อย เช่นเมื่อถามเด็กอายุ 10 ปีว่า ถ้ามีคนมาขโมยเรา เราควรทำอย่างไร จะได้คำตอบว่าให้ขโมยเขากลับคืนไป

5. การลงโทษเพื่อล้างบาป และคณินสัย (use of punishment as restitution and reform) ในเด็กเล็กจะสนับสนุนให้มีการลงโทษอย่างหนัก เพื่อคณินสัยผู้กระทำผิด ส่วนเด็กโตจะมีความคิดเช่นนี้น้อยลง

6. การยึดหลักธรรมชาติของความโชคร้าย (naturalist views of misfortune) ในเด็กอายุ 6 ปี มีแนวโน้มที่จะคิดว่าคนที่กำลังทำผิดแล้วเกิดมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะพระเจ้าลงโทษ ตัวอย่างเช่น คนที่กำลังขโมยแล้วถูกไฟฟ้าช็อตตาย เด็กเล็กจะถือว่าเป็นการลงโทษของพระเจ้า (Piaget. 1962 : 1 - 43, piaget and Inhelder. 1969 : 122 - 127)

จะเห็นว่า เพียเจต์ เริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม แต่ยังไม่วางขวางนัก ต่อมา โคลเบอร์ก ก็ได้ยึดแนวของ เพียเจต์ ศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่อไป

ทฤษฎีพัฒนาการเชิงจริยธรรมของ โคลเบอร์ก (Kohlberg)

จากทฤษฎีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ เพียเจต์ โคลเบอร์กได้นำมาเป็นพื้นฐานในการจัดจริยธรรมของเด็ก โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ระดับละ 2 ชั้น รวมเป็น 6 ชั้น คือ

1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (preconventional level) เป็นระดับที่มีในเด็กส่วนมากที่มีอายุต่ำกว่า 9 ขวบ วัยรุ่นบางคน หรือวัยผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพอาชญากรรม เป็นระดับที่รางวัลและการลงโทษเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญ จะทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ไม่คำนึง

ถึงผู้อื่น กฎ (rules) และความคาดหวังทางสังคม (Social expectation) เป็นสิ่งภายนอกตน

ขั้นที่ 1 เป็นขั้นหลบหลีกการถูกลงโทษ ยอมทำตามผู้อื่นที่มีอำนาจเหนือกว่า และจะตัดสินใจตามที่ถูกลงโทษและการกล่าวของผู้อื่น เช่น การตัดสินใจว่าเด็กคนนี้ไม่ดีเพราะโดนแม่ตีและคุบอย ๆ เด็กจะเข้าใจว่าการกระทำที่ดี คือการกระทำที่เมื่อได้กระทำไปแล้วไม่โดนลงโทษทางกาย ฉะนั้นจะต้องอาศัยความคุมอย่างใกล้ชิด เด็กไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองได้

ขั้นที่ 2 ขั้นแสวงหารางวัล ถือความพอใจของตนเป็นหลักเป็นการตัดสินใจตามใจตนเอง มักเป็นในรูปที่ต้องการรางวัลจากผู้อื่น การที่ทุกคนทำในสิ่งที่เขาต้องการ เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้การกระทำนั้นจะขัดกับผู้อื่นก็ตาม ไม่คำนึงถึงความถูกต้องของสังคม ชอบสิ่งแปลกเปลี่ยนที่เท่าเทียมกันแสดงออกในการแลกเปลี่ยนในลักษณะ หนูไปไหนมา

2. ระดับตามกฎเกณฑ์ (conventional level) หรือทำตามสังคมและประเพณีนิยม หรือ ทำตามกฎหมายและศาสนา การทำดีและยกย่องชมเชยจากสังคม เป็นสิ่งที่ควบคุมความประพฤติ

ขั้นที่ 3 ใช้หลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบโดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนของตนชอบเสียแบบการกระทำซึ่ง เป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่นไม่ว่าการกระทำนั้นจะเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมก็ตาม เป็นการตัดสินใจการกระทำโดยดูจากตัวอย่างเฉพาะในหมู่คณะของตน ซึ่งอาจไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยทั่วไปก็ได้

ขั้นที่ 4 ถือหลักการทำหน้าที่ตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมของตนกำหนดเอาไว้ตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ความรู้สึกผิดจะเกิดขึ้นถ้าถูกลงโทษหรือไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นที่มีอำนาจทางกฎหมาย

3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์ (post conventional level) เป็นระดับที่แยกตนออกจากกฎเกณฑ์และความคาดหวังของผู้อื่น จะตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการนำมาตรฐานจริยธรรมมาพิจารณาแล้วตัดสินใจไปตามความสำคัญว่าอะไรมีความสำคัญมากกว่ากัน

ขั้นที่ 5 เป็นขั้นที่คำนึงถึงประโยชน์สุขของสังคม สามารถที่จะบังคับควบคุมตนเองได้ไว้รูกล้าสิทธิของผู้อื่น

ขั้นที่ 6 ยึดหลักโนธรรมของตนเอง เป็นการตัดสินใจกระทำตามความรู้สึก
นิชอบชั่วดีของตนเอง ยึดหลักประชาธิปไตยและเคารพในคุณค่าของทุก ๆ คน มีความรู้สึก
นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคมกัน ถือว่าเป็นขั้นที่สูงสุด (Kohlberg. 1970 : 37 - 43,
1971 : 400 , 1973 : 376 , 1976 : 32 - 33)

การพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมนั้น ไคลเบอร์ก เชื่อว่าเป็นไปตามขั้น จาก
ขั้นที่ 1 ผ่านแต่ละขั้นไปจนถึงขั้นที่ 6 บุคคลจะพัฒนาข้ามขั้นไม่ได้เพราะการใช้เหตุผลในขั้นที่
สูงขึ้นไปจะเกิดขึ้นได้ด้วยการมีความสามารถในการใช้เหตุผลในขั้นที่ต่ำกว่าอยู่ก่อนแล้ว และ
ต่อมาบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ หรือสามารถเข้าใจความหมายของประสบการณ์
เก่า ๆ ได้ดีขึ้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและเหตุผล ทำให้การใช้เหตุผลในขั้นที่
สูงต่อไปมีมากขึ้นตามลำดับ ส่วนเหตุผลในขั้นที่ต่ำกว่าก็จะถูกใช้มอยลงทุกที และจะถูกละทิ้งไป
ในที่สุด (ทองเถื่อน พันธุมนาวัน และเพ็ญแข ประจักษ์จันติก 2520 : 45)

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ศึกษาการพัฒนาการทางจริยธรรมอีกหลายท่าน เช่น เพค (Peck)
ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กไว้เป็นขั้น ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นขั้นที่ไม่มีจริยธรรมอะไรเลย ขาดความรู้ความสำนึกว่าอะไร
ที่ตัวเองทำลงไปนั้นมีผลดีหรือเสียต่อบุคคลอื่นอย่างไร ผู้ที่มีจริยธรรมอยู่ในขั้นนี้แค่แก้แค้นทารก
ในครรภ์ที่เรียนอาชามีอยู่บางแสนอวยราย

ขั้นที่ 2 เป็นการกระทำเพื่อตนเอง สนใจในเรื่องของตนเอง ว่าตนเอง
มีความต้องการอะไรบ้าง และทำตามอารมณ์หรือความพอใจของตนเองฝ่ายเดียว ตัวเอง
ชอบอะไร หรือพอใจอะไรก็ทำสิ่งนั้น ทั้งที่รู้ว่าสิ่งที่ตนเองพอใจจะทำนั้นไม่เป็นที่พอใจของผู้อื่น

ขั้นที่ 3 เป็นการกระทำตามเพื่อนฝูง หรือทำตามแบบแผนที่หมู่คณะเขาปฏิบัติ
กันอยู่ เพื่อน ๆ ทำอะไรก็ทำตามเขาไปโดยไม่ไตร่ตรองว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีหรือเลว หรือ
เป็นผลเสียต่อบุคคลอื่นอย่างไร

ขั้นที่ 4 เป็นการกระทำตามระเบียบ แต่ขาดความเข้าใจในเรื่องเหตุผลว่า
ทำไมต้องทำสิ่งนั้น

ขั้นที่ 5 เป็นการกระทำอย่างมีเหตุผลและศรัทธาปรัชญา ขั้นนี้เป็นขั้นสูงสุด

สมรรถภาพหนึ่งของสติปัญญาซึ่ง เบอร์สโตน (Thurstone) เป็นผู้ค้นพบจากการวิเคราะห์องค์ประกอบสมรรถภาพสมองพื้นฐาน และแบบทดสอบวัดสติปัญญาแทบทั้งหมด เป็นการวัดความสามารถทางภาษาเป็นพื้นฐาน แต่แท้ในการเรียนทุกวิชาขององค์ความรู้ความสามารถด้านภาษาในการเข้าใจกับข้อเท็จจริง (Facts) และแนวคิดทั้งสิ้น (Anastasi. 1964 : 13) นั่นก็คือสมรรถภาพด้านภาษาที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสติปัญญา ซึ่งมีผู้ค้นพบว่ามีความสัมพันธ์กับจริยธรรม ก็คือ บูล (Bull. 1969 : 71) ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญา กับเหตุผลเชิงจริยธรรม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างเด่นชัด เขากล่าวว่าสติปัญญาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในหลาย ๆ องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับเหตุผลเชิงจริยธรรม เช่นเดียวกับไลเคียท (Lydiat. citing Kay. 1975 : 68) พบว่าสติปัญญาและวุฒิภาวะของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เคอร์กิน (Durkin citing Kay. 1975:68) ก็พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญาและการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมเช่นกัน นอกจากนี้ โคลเบอร์ก (Kohlberg. 1964 : 389 - 392) ก็ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรมกับระดับสติปัญญาทั่วไป ความมีสมาธิ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตน ความพากพูนใจในตนเอง เขาจึงสรุปว่าความเป็นผู้ใหญ่ที่มีจริยธรรมสูงเกิดจากความสามารถในการควบคุมตนเองในด้านต่าง ๆ โดยทั่วไปด้วย และเนื่องจากภาษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสติปัญญาจึงน่าจะมีความสัมพันธ์กับจริยธรรมด้วย

จริยธรรมกับสภาพแวดล้อม

เกย์ (Kay. 1975 : 15) กล่าวว่า อิทธิพลทางสังคมมีผลต่อเงื่อนไขเริ่มแรกทางจริยธรรม ลักษณะทางจริยธรรม และเจตคติเชิงจริยธรรมล้วนถูกปลูกฝังมาจากทางบ้าน โรงเรียน และสังคม แก่ โคลเบอร์ก (Kohlberg. 1969 : 382 - 385) เชื่อว่าเหตุผลเชิงจริยธรรมไม่ขึ้นอยู่กับอายุเกณฑ์ของสังคมใดสังคมหนึ่งโดยเฉพาะ ขึ้นต่าง ๆ ในการพัฒนาจริยธรรมเป็นสากลเป็นขบวนการ เกี่ยวพันกับการใช้สติปัญญาวัดคุณค่า และจากการศึกษาเขาพบว่าลำดับขั้นในการพัฒนาค่านิยมจริยธรรมของเด็กต่างวัฒนธรรมใน ไต้หวัน เม็กซิโก เกาหลี และ สหรัฐอเมริกา เป็นไปอย่างเดียวกัน จึงไม่น่าจะมีความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม หรือ

สภาพแวดล้อม ส่วนการศึกษาในประเทศไทยก็มีผลการวิจัยของดวงเคื่อน พันธมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันติก (ดวงเคื่อน พันธมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันติก 2520 : 183) พบว่า ลักษณะทางสังคมของบุคคลมีความสัมพันธ์กับลักษณะการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ตอบ เพียงเล็กน้อย และจากการศึกษาของวิรัช จาษณอม (วิรัช จาษณอม 2520 : 62) ได้เปรียบเทียบการกึกหาเหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์ และการคิดหาเหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กอายุ 13 และ 15 ปี ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 120 คน พบว่าการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมภายใน - ภายนอก

แบบทดสอบวัดคุณลักษณะทางจริยธรรม เช่นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้เน้นตรงที่ว่าบุคคลจะแก้ปัญหาทางจริยธรรมที่ค้าง เป็นสมมุติฐานข้อขัดแย้งในสถานการณ์เรื่องราวที่สร้างขึ้นได้อย่างไร แต่ความสำเร็จที่แท้จริงของตัวเล็งทางจริยธรรมในชีวิตจริงนั้นมักจะขึ้นอยู่กับการวางแผนการปฏิบัติอย่างมีศรัทธาเป็นระยะเวลานานซึ่งต้องการการควบคุมตนเองในระดับสูง ลำดับของการควบคุมตนเองในระยะเวลานั้นจะนำไปสู่พฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากกว่าการแก้ปัญหาทางนามธรรมและการตัดสินใจถูกหรือผิดเท่านั้น แต่มันยังเกี่ยวข้องไปถึงความสามารถของบุคคลที่จะบังคับนิสัยของตนเอง พฤติกรรมของตนเอง เพื่อจะเผชิญกับสิ่งชั่วร้ายและสถานการณ์ที่กดดันโดยปราศจากรางวัลหรือการสนับสนุนจากภายนอก การควบคุมตนเอง จึงเป็นลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของจริยธรรม หากปราศจากการควบคุมตนเองแล้ว อุดมคติเชิงจริยธรรมไม่สามารถจะเป็นจริงได้ นักปรัชญาหลายคนได้เสนอแนะว่าคุณความดีต่าง ๆ เป็นรูปแบบของการควบคุมตนเอง (Wright, citing Mischel and Michel, 1976 : 92)

การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม พฤติกรรมเชิงจริยธรรมและการบังคับตนเอง หรือควบคุมตนเอง ทั้งหมดนี้สัมพันธ์กับความพยายามของมนุษย์ที่จะปฏิบัติสิ่งที่ดี และเลว ผิดและถูก การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมเกี่ยวข้องกับการประเมินว่า ดี - ชั่ว (ถูก - ผิด) และอะไรเป็นสิ่งที่ควรทำ ส่วนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมและการบังคับตนเอง เกี่ยวข้องกับขบวนการและพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการได้รับสิ่งที่ดีและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดี และเกิดตระหนักในความผิดเชิงจริยธรรมของ

บุคคล การที่จะพัฒนาจากความคิดเชิงจริยธรรมไปสู่พฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นต้องการการบังคับ
 ตนเอง (Maschel and Maschel. 1976 : 84) ผู้ที่มีการควบคุมหรือบังคับกับตนเองโดยใช้
 อำนาจการควบคุมจากภายนอก (External control) เป็นผู้ที่มีความต้องการมิตรภาพ
 ของความรัก ความอบอุ่นจากผู้อื่น หรือนัยหนึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่นหรือจากสังคม
 ความสัมพันธ์จึงเป็นไปตามเกณฑ์ของอารมณ์ ความรู้สึกมากกว่าเหตุผล ผู้เยาว์ไม่สามารถสรุป
 กฎเกณฑ์เพื่อยึดเป็นค่านิยมของตนเองไว้ว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควรประพฤติ ซึ่งมักจะไม่นก่อก
 วินัยในตนเองและขาดความรับผิดชอบ เป็นบุคลิกภาพในสังคมไม่ศรีสัมพันธ์ แก่ผู้ที่มีการควบคุม
 ตนเองโดยใช้อำนาจการควบคุมจากภายใน (Internal Control) ความสัมพันธ์เป็นไป
 ตามเหตุผลมากกว่าอารมณ์ ทำให้บุคคลควบคุมตนเองได้ ผู้เยาว์มีความสามารถสรุปกฎเกณฑ์
 เพื่อยึดเป็นค่านิยมของตนเองได้ จึงเกิดควมมีวินัยในตนเอง และมีความรับผิดชอบ เป็น
 บุคลิกภาพในสังคมสัมพันธ์สัมพันธ์ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2516 : 87) ซึ่งควมมีวินัยในตน
 เองนี้ อิงลิช และ อิงลิช (English and English. 1958 : 487) ได้ให้ความหมายไว้ว่า
 เป็นลักษณะของการนำตัวเอง ควบคุม หรือบังคับกับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติ
 ที่บุคคลได้สร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความ
 กังใจและ ออสซูเบล (Ausubel. 1965 : 179 - 190) เห็นว่าแบบของวินัยที่ไคเดลและ
 มัณก ซึ่งเขาต้องการจะให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล คือวินัยที่มีรากฐานมาจากการควบคุมภายในการ
 ควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยแห่งตนได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ฉะนั้นบุคลิกภาพที่จะก่อให้เกิดจริยธรรมในชั้นสูงขึ้นได้ คือบุคลิกภาพที่เกิดจากการ
 ควบคุมภายใน และเป็นบุคลิกภาพที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้ากว่าผู้ที่มีการควบคุมจากภายนอก
 ได้มีผู้ศึกษาการควบคุมภายใน - ภายนอกที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจริยธรรม ดังนี้

กรูนา กิจชยัน (กรูนา กิจชยัน 2517 : 75) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
 ควมมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดีของ
 เด็กประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 300 คน ผลปรากฏว่าความเชื่ออำนาจภายในตนเองมีความ
 สัมพันธ์เป็นเส้นตรงในทางบวกกับควมมีวินัยแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ
 ความเชื่ออำนาจภายในมีความสัมพันธ์ในทางลบกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี นอกจากนี้มีผู้ศึกษาว่า

ผู้ที่มีการควบคุมภายในเป็นบุคคลที่มีเหตุผล ไม่คล้อยตามผู้อื่นง่าย ๆ โดยปราศจากการพิจารณา
 ให่ต้องแท้ถึงผลดี ผลเสียของการกระทำ และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่องานซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่ง
 ของจริยธรรม คือ มนตรี อนันตรักษ์ (มนตรี อนันตรักษ์ 2517 : 71) ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่างทัศนคติแบบควบคุมภายใน - ภายนอกกับ ทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ และความเชื่อ-
 โศคลงในกลุ่มผู้มีอาชีพครู โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 319 คน
 เป็นชาย 123 คน หญิง 196 คน พบว่าทัศนคติแบบควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวก
 กับทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ ส่วนความเชื่อโศคลงมีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติแบบควบคุม
 ภายในคน ซึ่งแสดงว่าผู้ที่มีการควบคุมภายในเป็นผู้ที่มีเหตุผลมากกว่า นั่นก็อาจจะไม่อยู่ภายใต้
 อิทธิพลของผู้อื่น ไม่คล้อยตามบุคคลอื่นโดยปราศจากเหตุผล ถึงการศึกษาของ กอร์ และ
 รอตเตอร์ (Gore and Rotter. 1963 : 61) พบว่า บุคคลที่เชื่ออำนาจภายนอกเป็น
 บุคคลที่เชื่อง่าย และพร้อมที่จะรับคำแนะนำหรือคล้อยตามการชักจูงมากกว่าบุคคลที่มีการควบคุม
 ภายใน ซึ่งแอสช์ (Asch. 1957 : 450) ได้อธิบายว่าการทำตามคือลักษณะที่คนขาดความ
 เป็นอิสระในตนเองในการแสดงพฤติกรรม หากแต่ไปแสดงพฤติกรรมเหมือนหรือทำตามผู้อื่น
 ทั้งนี้เนื่องจากตนเองต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่น ในเมื่อการกระทำของบุคคลต้องขึ้นอยู่กับบุคคลอื่นแล้ว
 การพัฒนาทางจริยธรรมก็จะหยุดยั้งอยู่ในขั้นนี้ไม่สามารถที่จะพัฒนาในขั้นสูงต่อไปได้ ซึ่งมีใช่
 เป็นสิ่งที่พึงปรารถนา ซึ่งถ้าผู้ใหญ่ในสังคมยังงั้นอยู่ในจริยธรรมขั้นนี้แล้วสังคมก็ยากที่จะพัฒนา
 ไปได้

แต่เมื่อมีเหตุการณ์ที่มีการชักจูงให้ปฏิบัติในลักษณะที่ถูกต้อง เพื่อช่วยแก้ปัญหาสังคมด้วยการกระทำ
 ที่เหมาะสม มีเหตุผล บุคคลที่มีการควบคุมภายในจะรับผิดชอบต่องานมากกว่า และจะ
 ยอมรับการชักจูงให้เกิดการรับผิดชอบสูง อาจช่วยด้วยการปฏิบัติเองหรือส่งเสริมสนับสนุนให้
 บุคคลอื่นกระทำในกรณีที่ไม่สามารถช่วยได้ในขณะนั้น บุคคลที่ถือว่าตนควรจะมีส่วนรับผิดชอบ
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อาจให้คำมั่นสัญญาไว้ก่อนว่าเมื่อถึงเวลานั้นตนจะช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เช่น
 การศึกษาของ กอร์ และ รอตเตอร์ (Gore and Rotter. 1963:62) ได้ศึกษาการปฏิบัติตาม
 คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับบุคคลอื่นของนิสิตวิทยาลัยนิวยอร์กว่า ในระยะปีภาคเรียนแรกเขาจะไปใช้สิทธิแห่ง
 ความเป็นพลเมืองคือเพื่อช่วยเหลืองานบางอย่างของรัฐบาล พบว่า นิสิตที่เต็มใจให้ความร่วมมือ
 ตามที่สัญญาไว้ คือเข้าไปร่วมในการเคาะช้อนเพื่อรัฐบาลนั้น มีบุคคลที่มีการควบคุมภายในร่วมอยู่

มากกว่าพวกที่ทำการควบคุมภายนอก ซึ่งเน้นให้เห็นว่าผู้ที่มีการควบคุมภายในจะมีความรับผิดชอบมากกว่าเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่า ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของจริยธรรมเช่นกัน

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และ การควบคุมภายใน – ภายนอก มีความสัมพันธ์กันในทางบวก
2. ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอก
3. ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ
4. ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีจริยธรรมไม่ต่างจากผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521
ที่มีอายุ 15 - 16 ปี ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร และ จังหวัดพังงา การเลือก
กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มโรงเรียนแล้วสุ่มนักเรียนในแต่ละโรงเรียนที่เลือกมาอีกครั้งด้วยวิธีสุ่มแบบง่าย
(Simple Random Sampling) ทั้งสองครั้ง ได้กลุ่มตัวอย่างมาทั้งสิ้น 300 คน เป็นนักเรียน
ในกรุงเทพมหานคร 200 คน โดยสุ่มมาจากโรงเรียนจำนวน 8 โรงเรียน จาก 79 โรงเรียน
(สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย 2520 : 83 - 97) คือ

1. โรงเรียนวัดไตรมิตรวิทยาลัย
2. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ
3. โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
4. โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์
5. โรงเรียนวัดศรีโสน
6. โรงเรียนวัดแจ้งรอน
7. โรงเรียนลาปลาเคอวิทยาคม
8. โรงเรียนวัดธาตุทอง

และเป็นนักเรียนในจังหวัดพังงา จำนวน 100 คน โดยสุ่มมาจากโรงเรียนจำนวน
4 โรงเรียน จาก 9 โรงเรียน (กรมสามัญศึกษา 2520 : 404) คือ

1. โรงเรียนสตรีพังงา ✓
2. โรงเรียนท่ายเหมืองวิทยา ✓
3. โรงเรียนตะกั่วทุ่งงานทวิวิทยาคม
4. โรงเรียนตะกั่วป่าเสนานุกูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้เป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอก แบบทดสอบวัดการไหลเหตุผลเชิงจริยธรรม และแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา ซึ่งมีรายละเอียดในการใช้และการสร้างดังนี้

1. แบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอก

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอกของ ผกา บุญเรือง (ผกา บุญเรือง 2520) ซึ่งแปลมาจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอกของ รอคเตอร์ (Rotter. 1966) แบบทดสอบนี้ทั้งหมด 23 ข้อ แต่ละข้อจะมี 2 ข้อเลือก คือ ข้อเลือกที่มีลักษณะเป็นการควบคุมภายใน และอีกข้อเลือกหนึ่งมีลักษณะเป็นการควบคุมภายนอก

การให้คะแนนกระทำโดยให้ 1 คะแนนสำหรับข้อที่มีลักษณะเป็นการควบคุมภายใน และ 0 คะแนนสำหรับข้อที่มีลักษณะเป็นการควบคุมภายนอก ผู้ที่ใดคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป ถือว่าเป็นผู้ที่มีการควบคุมภายใน ส่วนผู้ที่ใดคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมาถือว่าเป็นผู้ที่มีการควบคุมภายนอก

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนกุญแจพิทยาคารวิทยาคม และโรงเรียนท้ายเหมืองวิทยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 42 คน หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (Gullford. 1965 : 459) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74

2. แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา

เป็นแบบทดสอบมาตรฐานระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจกวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 3 ฉบับคือ

2.1 แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ฉบับ ก. เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการหาความสัมพันธ์ของข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดให้ว่าตรงข้ามกับตัวเลือกที่กำหนดให้มากที่สุด เป็นข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อให้เวลาทำ 20 นาที

2.2 แบบทดสอบคำตรงข้าม เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการหา
คำตรงข้ามของคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้หาตรงข้ามกับตัวเลือกใดที่กำหนดให้มากที่สุด มีจำนวน
40 ข้อ ให้เวลาทำ 20 นาที

2.3 แบบทดสอบคำไม่เข้าพวก (ภาษา) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถ
ในการหาคำไม่เข้าพวกในระหว่างคำที่กำหนดให้ มีจำนวน 40 ข้อ ให้เวลาทำ 20 นาที

การให้คะแนนกระทำโดยให้ 1 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบถูก และ 0 คะแนนสำหรับข้อ
ที่ตอบผิด แล้วแปลงคะแนนดิบ (raw score) เป็นคะแนนมาตรฐาน (T - score)
ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ T 55 ขึ้นไปเป็นผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูง ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ T 45
ลงมาเป็นผู้ที่มีความถนัดทางภาษาคำ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ แบบทดสอบ คำตรงข้าม และ
แบบทดสอบคำไม่เข้าพวก มีค่า = .3967 .5052 และ .5722 ตามลำดับ

3. แบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ผู้วิจัยกับสุริยา เหมตะศิลป์ ช่วยกันสร้างแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ขึ้นตามแนวของ เรสท์ (Rest. 1972) โดยยึดหลักการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้นของ
โคลเบอร์ก เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับปัญหาทางสังคมมีทั้งหมด 6 เรื่อง

ลักษณะของแบบทดสอบคือมีเรื่อง เป็นความเรียงร้อยแก้วให้นักเรียนอ่านในแต่ละ
เรื่อง แล้วให้นักสมมุติตัวเองเป็นตัวละครตามที่กำหนดให้ในเนื้อเรื่องว่าถ้าเป็นนักเรียน นักเรียน
จะตัดสินใจอย่างไร โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอน ก. เป็นข้อความแสดงเหตุผลในการตัดสินใจต่อสถานการณ์ในเรื่อง มี
12 ข้อความให้ประมาณหาข้อความนั้น ๆ ว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจอย่างไร โดยการให้
น้ำหนักความสำคัญของคำถามว่าข้อความนั้นมีความสำคัญ "สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมาก"
"สำคัญปานกลาง" "สำคัญน้อย" หรือ "ไม่สำคัญเลย" ท่อการตัดสินใจ

ตอน ข. เป็นตอนที่พิจารณาว่าในแต่ละข้อของตอน ก. นั้น ข้อใดมีความสำคัญ
"สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมากอันดับสอง" "สำคัญมากอันดับสาม" และ "สำคัญมากอันดับที่"
ในการประกอบการพิจารณาเพื่อตัดสินใจต่อปัญหาในเนื้อเรื่อง

การให้คะแนนในตอน ก. ให้น้ำหนักเป็น 5 4 3 2 1 ในช่อง "สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมาก" "สำคัญปานกลาง" "สำคัญน้อย" และ "ไม่สำคัญเลย" ตามลำดับ แล้วนำน้ำหนักที่ได้นี้คูณกับน้ำหนักตามขั้นตอนการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมทั้ง 6 ชั้นของโคลเบอร์ก คือ ให้น้ำหนักเป็น 1 2 3 4 5 6 ในชั้นที่ 1 2 3 4 5 6 ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม เช่น ถ้านักเรียนตอบข้อที่ 3 ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมว่า "สำคัญมาก" ก็จะได้น้ำหนักคะแนน $3 \times 4 = 12$ หน่วย ทำเช่นนี้ทุกข้อใน ตอน ก.

การให้คะแนนในตอน ข. ให้น้ำหนักเป็น 4 3 2 1 ในช่อง "สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมากอันดับสอง" "สำคัญมากอันดับสาม" และ "สำคัญมากอันดับสี่" ตามลำดับ นำน้ำหนักนี้คูณกับน้ำหนักตามขั้นตอนการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

เช่น ถ้านักเรียนเลือกเอาข้อที่เป็นขั้นตอนการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมชั้นที่ 2 ว่า "สำคัญมากที่สุด" ก็จะได้น้ำหนักเป็น $2 \times 4 = 8$ หน่วย ทำเช่นนี้ทุกข้อใน ตอน ข. แล้วนำน้ำหนักทั้ง ตอน ก. และ ตอน ข. มารวมกัน ก็จะเป็นน้ำหนักรวมของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนคนนั้นซึ่งจะได้น้ำหนักรวมนั้นเป็นคะแนนของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนคนนั้นต่อไป

ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแบบ face validity ก็นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตรวจสอบลงความเห็น ว่าวัดความสามารถในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้จริงหรือไม่ ถ้ายังไม่สามารถวัดได้ก็นำมาแก้ไขปรับปรุง

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้ coefficient α (Magnusson. 1966 : 116) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นำแบบทดสอบความถนัดทางภาษาไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยเรียงลำดับดังนี้
 - 1.1 แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ฉบับ ก. 20 นาที
 - 1.2 แบบทดสอบคำตรงข้าม 20 นาที
 - 1.3 แบบทดสอบคำไม่เข้าพวก (ภาษา) 15 นาที
2. นำแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดียวกันนี้ โดยอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างฟังจนเป็นที่เข้าใจ ผู้ให้ทำเสร็จแล้วก็แจกแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอกให้ทำต่อไปพร้อมกับอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบนี้เป็นรายบุคคล

ในการดำเนินการสอบจะแบ่ง เป็น 2 ครั้ง คือ ครั้งที่แรกให้ทำแบบทดสอบความถนัดทางภาษา ครั้งที่สองให้ทำแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม และแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก

3. นำข้อคำถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้วของแบบทดสอบแต่ละฉบับ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากสถิติพื้นฐาน คือ

- 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (Gullford. 1965 : 44)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Diviation) โดยใช้สูตร (Ferguson. 1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน - ภายนอก โดยใช้สูตรของ กูเคอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (Guilford. 1965 : 459)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{S_t^2 - \sum p q}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
 q แทน 1 - p
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนจากการสอบ

3. หาความเชื่อมั่นแบบทดสอบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยใช้ Coefficient of (Magnusson. 1966 : 116)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{S_t^2 - \sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด
 S_1^2 แทน ผลรวมของความแปรปรวนรายข้อ

4. ใช้ t - test เพื่อทดสอบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใ้สูตร (Edwards. 1958 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution
 $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
 n_1, n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
 S_1^2, S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

5. หากาสหสัมพันธ์พหุคูณ (multiple correlation) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม Stepwise Multiple Correlation.

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
R	แทน	สหสัมพันธ์พหุคูณ
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$r_{ab.c}$	แทน	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ 1,2 โดยคุมตัวที่ 3
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
df	แทน	degree of freedom
กท.ม.	แทน	กรุงเทพมหานคร

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย

การเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้ดำเนินการเป็นชั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก

2. เปรียบเทียบความแตกต่างดังต่อไปนี้

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน – ภายนอก

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษา
ต่างกัน

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีสภาพแวดล้อมต่างกัน

1. สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุม
ภายใน – ภายนอก

สมมุติฐานในการศึกษาคือ "จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุม
ภายใน – ภายนอก มีความสัมพันธ์กันในทางบวก"

เพื่อทดสอบสมมุติฐานนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา และแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก ไปทดสอบ
กับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานครและจังหวัดพังงา จำนวน 300 คนแล้วนำคะแนนที่ได้ไปหาค่า
สหสัมพันธ์พหุคูณโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม Stepwise Multiple Correlation
ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 1 สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และ
การควบคุมภายใน – ภายนอก

ตัวแปร	จริยธรรม	ความถนัดทางภาษา	การควบคุมภายใน-ภายนอก
จริยธรรม	1	0.0014	0.0505
ความถนัดทางภาษา		1	- 0.0257
การควบคุมภายใน – ภายนอก			1

$$R = 0.051$$

$$R_{.01} (df=277) = 0.174$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าสหสัมพันธ์พหุคูณของคะแนนวัดจริยธรรม
ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก ไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีความแตกต่างกันทางด้าน
การควบคุมภายใน ความถนัดทางภาษา สภาพแวดล้อม

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน –
ภายนอก

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษา
ต่างกัน

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีสภาพแวดล้อมต่างกัน

2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน-ภายนอก
สมมุติฐานที่ศึกษา คือ "ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุม
ภายนอก"

เพื่อทดสอบสมมุติฐานนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มี
การควบคุมภายใน และกลุ่มที่มีการควบคุมภายนอก

กลุ่มที่มีการควบคุมภายใน คือ ผู้ที่ทำแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก
ได้เปอร์เซ็นต์โหลที่ 70 ขึ้นไป

กลุ่มที่มีการควบคุมภายนอก คือ ผู้ที่ทำแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก
ได้เปอร์เซ็นต์โหลที่ 30 ลงมา

ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของทั้งสองกลุ่มโดยใช้
t - test เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน และ
กลุ่มที่มีการควบคุมภายนอก

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนจริยธรรม		t
		$\bar{X}$	S.D	
ผู้ที่มีการควบคุมภายใน	90	1129.5889	83.9522	4.6677**
ผู้ที่มีการควบคุมภายนอก	90	1066.3667	97.2789	

** มีนัยสำคัญที่ .01

$$t_{.01} (df=178) = 2.326$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีการควบคุมภายใน และของกลุ่มที่มีการควบคุมภายนอก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ย แสดงว่าผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน
สมมุติฐานที่ศึกษา คือ "ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีความถนัดทางภาษาคำ"

เพื่อทดสอบสมมุติฐานนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง และกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาคำ

กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง คือ ผู้ที่ทำแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
ได้คะแนน T_{55} ขึ้นไป

กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาคำ คือ ผู้ที่ทำแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
ได้คะแนน T_{45} ลงมา

ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของทั้งสองกลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง และกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาคำ

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนจริยธรรม		t
		$\bar{X}$	S.D	
ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูง	68	1105.6912	79.9470	0.8278
ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาคำ	69	1092.9275	99.3300	

$$t_{.01} (df=135) = 2.326$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง และของกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมในกลุ่มที่มีสภาพแวดล้อมต่างกัน
สมมุติฐานที่ศึกษา คือ "ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีจริยธรรมไม่ต่างจากผู้ที่อยู่ทางจังหวัด"

เพื่อทดสอบสมมุติฐานนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และกลุ่มที่อยู่ในจังหวัดพังงา

ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของทั้งสองกลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสภาพแวดล้อม
ต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง	N	จริยธรรม		t
		$\bar{X}$	S.D	
ผู้ที่อยู่ใน กท.ม.	200	1106.8000	89.4042	0.8520
ผู้ที่อยู่ทางจังหวัด	100	1097.1500	98.3608	

$$t_{.01} (df=297) = 2.576$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของกลุ่มที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และกลุ่มที่อยู่ทางจังหวัดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้.

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีการควบคุมภายใน – ภายนอก
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน
4. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร กับผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด

✕ วิธีดำเนินการวิจัย

✓ 1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 ที่มีอายุ 15 – 16 ปี ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน และ จังหวัดพังงา จำนวน 100 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

✓ 2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ

2.1 แบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก เป็นแบบทดสอบที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก ของ ผกา บุญเรือง (ผกา บุญเรือง 2520) เป็นแบบทดสอบชนิด Forced Choice จำนวน 23 ข้อ

2.2 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา เป็นแบบทดสอบมาตรฐานของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 3 ฉบับคือ

ศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก. คำตรงข้าม และ คำไม่เข้าพวก เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบฉบับละ 40 ข้อ

2.3 แบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ผู้วิจัยร่วมกับสุริยา เหมะศิลป์ ร่วมกันสร้างขึ้นตามแนวของ เวสต์ มีทั้งหมด 6 เรื่อง แต่ละเรื่องมี 2 ตอน ตอน ก. เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ตอน ข. เป็นแบบให้เรียงลำดับความสำคัญ ✓

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม แบบทดสอบวัดการควบคุมภายใน – ภายนอก และแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
2. เปลี่ยนคะแนนดิบของแบบทดสอบความถนัดทางภาษาเป็นคะแนน T เพื่อจำแนกกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง และกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาน้อย
3. จัดแยกคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมออกตามการควบคุมภายใน – ภายนอก ความถนัดทางภาษาสูงและต่ำ และสภาพแวดล้อมใน กท.ม. และต่างจังหวัด
4. หาค่าสถิติพื้นฐาน
 - ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
5. ใช้การทดสอบค่า t (t - test) ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้าน การควบคุมภายใน – ภายนอก ความถนัดทางภาษาสูงและต่ำ และสภาพแวดล้อมใน กท.ม. และต่างจังหวัด
6. หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก พบว่า สหสัมพันธ์พหุคูณของคะแนนจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีความแตกต่างกันทางด้าน การควบคุมภายใน – ภายนอก ความถนัดทางภาษา และสภาพแวดล้อม พบว่า

2.1 ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอกอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 คะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูง และผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 คะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. ความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก

ในการศึกษานี้ปรากฏว่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอกมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก

(ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก 2520 : 105) ที่พบว่าระดับจริยธรรม กับความสนักทางภาษานั้นไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไม่ว่าในกลุ่มผู้ตอบประเภทใด ทั้งสิ้น และเนื่องจากความถนัดทางภาษาเป็นสมรรถภาพทางภาษา ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสติปัญญา ซึ่ง สุริยา เหมตะศิลป์ (สุริยา เหมตะศิลป์ 2521 : 32) ศึกษาความสัมพันธ์

ระหว่างจริยธรรม ระดับสติปัญญา และการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นตอนต้น พบว่า ระดับสติปัญญาไม่มีความสัมพันธ์กับจริยธรรม ฉะนั้นความถนัดทางภาษาจึงไม่มีความสัมพันธ์กับจริยธรรมด้วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับเคย์ (Kay, 1975 : 26-27) ที่ว่า ภาษาจะช่วยให้บุคคลเข้าใจกฎเกณฑ์ที่ละเอียดอ่อนในกลุ่มต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี และบุคคลสามารถใช้ภาษาในการแสดงอารมณ์ทำให้ช่วยลดความก้าวร้าวทางการกระทำลงได้ จึงช่วยให้บุคคลมีจริยธรรมที่สูงขึ้นได้ แต่เคย์ไม่ได้เน้นเกี่ยวกับภาษาอย่างเดียว เขากล่าวว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาไม่พึงประสงค์ และความไม่ประสบความสำเร็จในโรงเรียนของเด็กที่มีฐานะทางสังคมต่ำ (lower status) นั้น อาจเนื่องมาจาก 2 จุด คือ 1) อาจเป็นปัญหาด้านภาษา 2) อาจจะเป็นระบบค่านิยม เด็กฐานะทางสังคมต่ำ ต้องเข้าเรียนตามกฎหมายในสถาบันการศึกษาที่มีวัฒนธรรมแตกต่างไปจากพวกเขา มีบรรทัดฐานค่านิยมไปทางชนชั้นกลาง เด็ก ๆ จะเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจ พยายามปิดบังหรือเก็บกดค่านิยมของตนเองที่ได้รับมาจากพ่อแม่ จะเห็นได้ว่าไม่เฉพาะภาษาเท่านั้น ค่านิยม บรรทัดฐานทางสังคมชั้นกลาง รูปแบบที่มีอำนาจต่างก็เป็นตัวที่ทำให้พวกเขาเกิดสับสนได้ สถานการณ์ของการขัดแย้งจะนำไปสู่ความวิตกกังวล ความไม่แน่ใจ และความรู้สึกว่าไม่เป็นที่ยอมรับ หรือถูกทอดทิ้งได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ขัดขวางพัฒนาการทางจริยธรรมทั้งสิ้น *

และจากการศึกษาพบว่า การควบคุมภายใน - ภายนอก ไม่มีความสัมพันธ์กับจริยธรรมทั้ง ๆ ที่การควบคุมภายใน - ภายนอก เป็นลักษณะของความเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเนื่องมาจากตัวเองหรือสิ่งแวดล้อม ผู้ที่มีการควบคุมภายในตนเป็นผู้ที่มีเหตุผล มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกผิดชอบ จึงน่าจะมีความสัมพันธ์กับระดับจริยธรรมในชั้นที่ 4, 5, 6 มากกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอก แต่ในการศึกษครั้งนี้ไม่ได้แบ่งเป็นระดับชั้นของจริยธรรม แต่ใช้คะแนนรวมของจริยธรรมทั้งฉบับ อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนกลุ่มในช่วงอายุนี้มีพัฒนาการขั้นที่ 3 และ ขั้นที่ 4 มากที่สุด ดังการศึกษาของ ควงเคื่อน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก (ควงเคื่อน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก 2520 : 183) ที่พบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่ในแต่ละกลุ่มมีคะแนนจริยธรรมอยู่ในชั้นที่ 4 (ประมาณ 50 %) รองลงไปอยู่ในชั้นที่ 3 เช่นเดียวกับ โคลเบอร์ก (Kohlberg, Citing Sprinthall and Sprinthall, 1974 : 172) ที่พบว่าเด็กในอเมริกา ไต้หวัน และ เม็กซิโก ที่มีอายุ 13 ปีจะมีพัฒนาการเชิง

จริยธรรม ชั้นที่ 3 มากที่สุด ส่วนอายุ 16 ปี เด็กในอเมริกามีจริยธรรมในชั้นที่ 4 รองลงมาคือชั้นที่ 3 ส่วนเด็กในไต้หวันและเม็กซิโกมีจริยธรรมในชั้นที่ 3 รองลงมา เป็นชั้นที่ 4 จึงทำให้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมภายใน - ภายนอกกับ จริยธรรม 7

2. การเปรียบเทียบจริยธรรมของผู้ที่มีความแตกต่างกันทางด้าน การควบคุม ภายใน - ภายนอก ความถนัดทางภาษา และสภาพแวดล้อมใน กท.ม. และต่างจังหวัด

2.1 ความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีการควบคุมภายใน- ภายนอก
พัฒนาการทางจริยธรรมจะพัฒนาไปตามลำดับขั้นจากขั้นต่ำสุดขึ้นไป ถึงขั้นสูงสุด และอาจจะหยุดชะงักที่ขั้นใดขั้นหนึ่งก็ได้ แต่ทั้งนี้การที่จะพัฒนาจริยธรรมไป ถึงขั้นที่สูงโดยสามารถที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งยั่วยุ และความกดดันต่าง ๆ ได้ ก็ต้องอาศัย การควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่สำคัญ) ทั้งนี้ก็ปรากฏหลายท่านกล่าวว่าคุณความดีทั้งหมดมา จากการควบคุมตนเอง (Wright - Citing Mischel and Mischel, 1976 : 92) นั่นคือ ต้องเป็นผู้ที่มีเหตุผลไม่คล้อยตามการชักจูงของผู้อื่นง่าย ๆ ซึ่งเป็นลักษณะของ ผู้ที่มีการควบคุมภายใน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกอร์และรอตเตอร์ (Gore and Rotter, 1963 : 61) ที่พบว่า บุคคลที่เชื่ออ่านาภายนอกเป็นบุคคลที่เชื่อคนง่าย และพร้อมที่จะรับคำแนะนำหรือคล้อยตามการชักจูงมากกว่าบุคคลที่มีการควบคุมภายใน อยู่แล้ว และเช่นเดียวกับการศึกษาของ กรูณา กิจขยัน (กรูณา กิจขยัน 2517 : 75) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออ่านาภายใน - ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองก็ พบว่า ผู้ที่มีความเชื่ออ่านาภายในตนเองสูง จะมีวินัยแห่งตนสูง ซึ่งอิงลิช และอิงลิช (English and English, 1958 : 487) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นลักษณะของการนำตัวเอง ควบคุม หรือบังคับ ตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลได้สร้างขึ้นสำหรับตนเองหรือเป็น การควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ (และในการศึกษาครั้งนี้ก็พบว่า ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอก แต่เมื่อพิจารณาถึง ความสัมพันธ์ของการควบคุมภายใน - ภายนอกกับจริยธรรมแล้วไม่มีความสัมพันธ์กัน)

2.2 ความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน

เคย์ (Kay . 1975 : 26) กล่าวว่า ภาษาทำให้บุคคลเข้าใจกฎเกณฑ์ที่ละเอียดลึกซึ้งได้ เข้าใจที่จะแยกแยะความคล้ายคลึงและแตกต่างของประสบการณ์ต่าง ๆ ได้ ทำให้มีความเข้าใจในหลักของจริยธรรมต่าง ๆ ได้ และบุคคลยังสามารถใช้ภาษาในการแสดงอารมณ์ทำให้ช่วยลดความก้าวร้าวทางการกระทำลงได้ จึงช่วยให้บุคคลมีจริยธรรมที่สูงขึ้นได้ แต่ในการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่างกันจะมีจริยธรรมที่ไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับของ สุริยา เหมทะศิลป์ (สุริยา เหมทะศิลป์ 2521 : 32) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรมระดับสติปัญญา และการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นตอนต้น พบว่า ระดับสติปัญญาต่างกันจะมีจริยธรรมที่ไม่แตกต่างกันซึ่งความถนัดทางภาษาก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งของสติปัญญา)

2.3 ความแตกต่างด้านจริยธรรมของผู้ที่มีสภาพแวดล้อมต่างกัน

โคลเบอร์ก (Kohlberg . 1969 : 382 - 385) เชื่อว่าเหตุผลเชิงจริยธรรมไม่ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ของสังคมใดสังคมหนึ่งโดยเฉพาะ / ขึ้นต่าง ๆ ในการพัฒนาจริยธรรมเป็นสากล และจากการศึกษาเขาพบว่าลำดับขั้นในการพัฒนาด้านจริยธรรมของเด็กต่างวัฒนธรรมในไต้หวัน เม็กซิโก เกาหลี และสหรัฐอเมริกา เป็นไปอย่างเดียวกัน จึงไม่น่าจะมีความแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรม หรือสภาพแวดล้อม และในการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กในกรุงเทพมหานครกับเด็กในจังหวัดพังงามีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วิรัช จาบฉนวน (วิรัช จาบฉนวน 2520 : 62) ที่พบว่า การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กในกรุงเทพมหานครและจังหวัดฉะเชิงเทราไม่แตกต่างกัน และจากการศึกษาของ สุริยา เหมทะศิลป์ (สุริยา เหมทะศิลป์ 2521 : 40) ที่พบเช่นกันว่า การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กในกรุงเทพมหานครและเด็กในจังหวัดปัตตานีมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจจนิก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจจนิก 2520 : 183) พบว่า ลักษณะทางสังคมของบุคคลมีความสัมพันธ์กับลักษณะการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ตอบเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ (ทั้งนี้อาจจะเกี่ยวกับระบบการศึกษาของไทยซึ่งเป็นระบบเดียวกันตลอดทั้งใน
กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด) การสอนและการสอบเน้นแต่ความสำคัญในหนังสือที่ใช้เป็น
แบบเรียน เด็กไม่มีโอกาสได้พัฒนาความคิดของตัวเองอย่างเต็มที่ และได้รับการ
ปลูกฝังความเชื่อ ค่านิยมมาคล้าย ๆ กัน จึงได้ตัดสินใจเหตุผลเชิงจริยธรรมไปตามที่
ได้รับการปลูกฝังมาโดยอาจจะไม่ได้ใช้ความคิดที่เป็นของตนเองจริง ๆ ก็ได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะให้มีโครงการวิจัยร่วมกันเป็นทีม เพื่อศึกษาหาบรรทัดฐานพัฒนา
การทางค่านิยมจริยธรรมของคนไทยว่าจะจะเป็นไปตามที่โคลเบอร์กกล่าวหรือไม่ เพื่อเป็น
พื้นฐานในการศึกษาในเรื่องนี้ให้กว้างขวางและได้ข้อมูลที่เป็นของคนไทยจริง ๆ
2. ควรจะศึกษาเปรียบเทียบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมแบบที่ได้ศึกษานี้กับ
แบบที่ให้เด็กตอบได้อย่างอิสระจากสถานการณ์เดียวกัน เพื่อดูว่าจะมีความสัมพันธ์กัน
หรือไม่
3. ควรจะได้อีกศึกษาเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ของจริยธรรมและการควบคุม
ภายใน - ภายนอกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อดูว่าผลที่ได้จะแตกต่างไปจากครั้งนี้หรือไม่ และถ้า
จะใช้แบบทดสอบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมฉบับนี้ ควรจะปรับปรุงให้ใช้เวลาอันย่นลง
เพื่อไม่ให้เกิดความเคร่งเครียดเกินไป หรืออาจจะแบ่งทดสอบทีละครั้งฉบับก็ได้
4. ควรจะศึกษาในแง่ที่ว่าเด็กในเมืองกับเด็กในชนบทมีพัฒนาการทางจริยธรรม
ต่างกันหรือไม่ ที่ใดมีพัฒนาการทางจริยธรรมที่รวดเร็วกว่ากัน โดยแบ่งศึกษาพัฒนาการ
เปรียบเทียบเป็นลำดับขั้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการปลูกฝังจริยธรรมและเป็นแนวทางใน
การสร้างหลักสูตรต่อไป

5. ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับการสอนจริยศึกษาให้ได้ผลในระดับชั้นเรียนต่าง ๆ โดยทำเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนในจริยธรรมด้านต่าง ๆ ที่เห็นว่าจำเป็นสำหรับเยาวชนของประเทศที่จะต้องมีความรู้ลักษณะ เช่นนี้

6. ควรจะมีการศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความพหุพอใจในตนเอง ความวิตกกังวล บุคลิกภาพแสดงตัว – เก็บตัว การได้รับการยอมรับจากคนอื่น ลักษณะผู้นำ ฯลฯ เป็นต้น

7. ควรที่จะศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับความถนัดทางภาษาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาที่มีความเชื่อมั่นสูงกว่านี้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณ กิจชัยัน ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 112 หน้า อักส่าเนา
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก จริยธรรมของเยาวชนไทย สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2520, 344 หน้า
- คำรง ศาครวิมล การทำตามของนักเรียนฝึกหัดครูชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 98 หน้า อักส่าเนา
- นิภา นิธยาน การปรับตัวและบุคลิกภาพจิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต สารศึกษาการพิมพ์ 2520, 276 หน้า
- มนตรี อนันตรักษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติแบบควบคุมจากภายใน-ภายนอกตน ทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ และความเชื่อใจกลางในกลุ่มผู้มีอาชีพครู ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 96 หน้า อักส่าเนา
- ผกา บุญเรือง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจเลือกอาชีพ วุฒิปวาทะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน-ภายนอก ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 65 หน้า อักส่าเนา
- วิรัช จาบทนอม เปรียบเทียบการึกหาเหตุผลจากหลักตรรกศาสตร์และการึกหาเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับอายุ 13 และ 15 ปีในกรุงเทพมหานครและในชนบท ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 73 หน้า อักส่าเนา
- วิรุทธ วิเชียรโชติ "สังคมไม่ทร่สัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ" วารสารจิตวิทยา สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย หน้า 33-34 2513
- สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย อนุทินแนะแนวการศึกษาต่อปี 2521 จงเจริญการพิมพ์ 2520, 312 หน้า
- สามัญศึกษา, กรม บันทึกการนิเทศการศึกษา 2521 ม.ป.ท. 2520, 520 หน้า
- สุเชษฐ์ มาเฮอร์ม อิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 91 หน้า อักส่าเนา
- สุริยา เหมทะกิลป ความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรม ระดับสติปัญญา และการยอมรับตนเองของเด็กรุ่นตอนต้น ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 48 หน้า อักส่าเนา

- Asch, S.E. Social Psychology. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1969. 646 p.
- Ausubel, David Paul. Ego Development and the Personality. New York, Grune & Stratton, 1965. 564 p.
- Bander, Karen Weiss. "The Relationship Between Internal-External Control and Academic choice Behavior" Dissertation Abstract International. 36(10): 5245-B, April, 1976.
- Breckenridge, M.E. Child Development. London, W.B.Sander Co., 1955. 497 p.
- Bull, Norman J. Moral Education. London, Routledge & Kegan Paul, 1969. 303 p.
- Dollard and Miller. "The Reinforcement Theory of Dollard and Miller" in Theory of Personality. New York, John Willey & Sons, 1970. 622 p.
- Edwards, Allen L. Statistical Analysis. 2nd ed, New York, Rinchart & Company Inc., 1958. 234 p.
- English, Horace B. and Ava Champney English. A Comprehensive Dictionary of Psychology and Psychoanalytical Terms. New York, Longmans, Green and Co., 1958, 594 p.
- Gore, P.M. and Rotter J.B. "A personality correlate of social action" Journal of Personality. 31: 58-64, 1963.
- Guilford, J.P. Fundamental Statistics in Psychology and Education. 4th. ed., New York, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1965. 605 p.
- Harrower, M.R. "Social Status and the Moral Development of the Child" British Journal of Educational Psychology. 1: 75-95, 1964.
- Hoftman, Martin L. and Lois Wladis Hoffman, ed. Child Development Research. New York, Russell Sage Foundation, 1971. 547 p.
- Hubert, Ronald. "Expectancy for Internal versus External Control of Reinforcement and the Experiencing of Fear, Hostility, and Depression" Dissertation Abstracts International. 29(10): 3898-B, April, 1969.
- Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. New York, McGraw-Hill Book Company, 1949. 566 p.
- Kay, William. Moral Education. London, George Allen & Unwin Ltd, 1975. 383 p.

Kennedy, Wallace A. Child Psychology. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1971. 604 p.

Kohlberg, L. "Development of Moral Character and Moral Ideology" in Review of Child Development Research. v.1, p. 383-432. ed. by M.L. Hoffman & L.W. Hoffman. Hartford, Connecticut Printers, Inc., 1964.

_____. "The Child as a Moral Philosopher" in Reading in Educational Psychology Today. p. 37-43. California, CRM Books, Inc., 1970.

_____. "Development of Moral Character and Moral Ideology" in Review of Child Development Research. v.1, p. 383-427, ed. by M.L. Hoffman and L.W. Hoffman. New York, Russell Sage Foundation, 1971.

_____. "Stage and Sequence The Cognitive-developmental Approach to Socialization" in Handbook of Socialization Theory and Research. p. 347-472, ed. by D.A. Goslin. Chicago, Rand McNally and Company, 1973.

_____. "Moral Stage and Moralization. The Cognitive Development Approach" in Moral Development and Behavior. p. 29-53 ed. by Thomas Lickona. New York, Holt Rinehart and Winston, 1976.

Magnusson, David. Test Theory. Addison-Wesley Publishing Company, 1966. 270 p.

McNemar, Quinn. Psychological Statistics. New York, John Wiley & Sons, Inc., 1969. 529 p.

Mischel, Walter. and Mischel, Harriet N. "A Cognitive Social-Learning Approach to Morality and Self-Regulation" in Moral Development and Behavior. p. 84-107. ed. by Thomas Lickona. New York, Holt Rinehart and Winston, 1976.

Peck, R.F. and R.J. Havighurst. The Psychology of Character Development. New York, Wiley, 1960. 267 p.

Piaget, Jean. The Moral Judgement of the Child. New York, Collier Books, 1962. 410 p.

Piaget, J. and B. Inhelder. The Psychology of the Child. New York, Basic Books, Inc., 1969. 122-127 p.

Psychology Today: An Introduction. 2nd ed. California, Del Mar,
CRM Books, 1972. 707 p.

Rotter, J.B. "Generalized Expectancies for Internal Versus External
Control of Reinforcement" in Psychological Monographs. No. 609,
1966. 28 p.

Sprinthall, Richard C. and Sprinthall Norman A. "Moral Education"
in Educational Psychology: A Developmental Approach. p. 165-185.
London, Addison-Wesley Publishing Company, Inc., 1974.

Welker, Elizabeth Warren Hines. Dissertation Abstracts International.
32(12): 7328-B, June, 1972

ព្រឹត្តិបត្រ

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสังคม

โรงเรียน.....จังหวัด.....

ชื่อ นามสกุล.....ชั้น.....เพศ.....

เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

วันที่ทำแบบสอบถาม.....เดือน.....พ.ศ..... อายุ.....ปี.....เดือน.....

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาสังคม มีทั้งหมด 6 เรื่อง ในแต่ละเรื่องจะมีตอนที่ให้ท่านทำอยู่ 2 ตอน คือ

ตอน ก. เป็นตอนที่ให้น้ำหนักความสำคัญของคำถาม แล้วแต่ความสำคัญของคำถามแต่ละข้อว่ามีความสำคัญมากน้อยเพียงไรในการพิจารณาเพื่อตัดสินใจในปัญหาที่อ่านจากเนื้อเรื่อง มีช่องให้ท่านนักดังนี้ คือ "สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมาก" "สำคัญปานกลาง" "สำคัญน้อย" และ "ไม่สำคัญเลย" ให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเลือก

ตอน ข. เป็นตอนที่ให้เรียงอันดับ โดยให้ท่านเลือกข้อที่ท่านเห็นว่าสำคัญที่สุดที่ใช้ประกอบการพิจารณาเพื่อตัดสินใจต่อปัญหาในเนื้อเรื่องมา 4 ข้อ เอาเลขข้อที่ท่านเลือก มาเรียงในช่องตามลำดับที่ท่านเห็นว่าสำคัญ คือช่อง "สำคัญมากที่สุด" "สำคัญมากอันดับสอง"

"สำคัญมากอันดับสาม" และ "สำคัญมากอันดับสี่"

หลักในการทำแบบสอบถาม

1. อ่านคำชี้แจงในการทำแบบสอบถามให้เข้าใจ หากไม่เข้าใจโปรดยกมือถาม
2. พึงเข้าใจว่าในแบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด คำตอบจะแตกต่างกันไปตามเหตุผลของแต่ละคน
3. อ่านเนื้อเรื่อง
4. นึกสมมุติตนเอง เป็นตัวละครในเนื้อเรื่องว่าหากเป็นตัวท่านเองท่านจะตัดสินใจอย่างไร

5. คุณตอน ก. อ่านคำถามที่ได้มาแล้วพิจารณาว่าแต่ละคำถามนั้นหากนำมาใช้พิจารณาตัดสินใจตามเนื้อเรื่องแล้ว คำตอบเหล่านั้นสำคัญมากน้อยเพียงไร กาเครื่องหมายในช่องที่ต้องการ ค่าไปจนครบ 12 คำถาม

6. จากคำถามที่อ่านผ่านมาทั้ง 12 คำถาม เลือกข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญมากที่สุดในการใช้ตัดสินใจมา 4 ข้อ มาเรียงอันดับจากสำคัญมากที่สุดไปจนถึงสำคัญมากอันดับสี่ในตอน ข.

7. โปรดทำทุกข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่งแบบสอบถามนี้จะใช้ไม่ได้ทันที

.....

ขอแสดงความยินดีกับทุกท่านที่ปฎิบัติการสำเร็จเรียบร้อย เป็นตัวแทนในการ ตอบแบบสอบถาม และขอขอบคุณในความตั้งใจและความพยายามในการ ตอบแบบสอบถาม ขอให้ความฉลาดเฉลียวและความมีปัญญาวางมั่ง เกิดในทุกท่านส่งผลถึงความพยายาม.

.....

จะเอาเงินที่ไหนซื้อยา

เด็กชายแดงอาศัยอยู่กับแม่ในสลัมแห่งหนึ่งยังชีพด้วยการขายขวดและถุงพลาสติก ส่วนพ่อของเด็กชายแดงไปมีภรรยาใหม่และไม่เคยเหลียวแลครอบครัวเดิมเลย พ่อแม่ของเด็กชายแดงเกิดล้มป่วยลง เงินที่เก็บไว้เพียงเล็กน้อยก็นำไปซื้อยาจนหมด แต่อาการป่วยก็ไม่ดีขึ้นแดงเห็นแม่ร้องกรวยกรางเพื่อช่วยพี่ชาย มีอาการทุรนทุราย ก็รู้สึกสงสารแบ่งาก เพื่อนบ้านแนะนำให้แดงพาแม่ไปโรงพยาบาลซึ่งจริงๆแล้วแดงไม่มีปัญญาที่จะทำเช่นนั้นได้แดงเพียงคิดว่า จะหาเงินที่ไหนซื้อยาให้แม่เพื่อให้แม่หายจากอาการเจ็บปวดเท่านั้นเองแดงได้ไปขอยืมเงินจากเพื่อนบ้าน แต่ไม่มีใครให้หยิบยืมเพราะได้ไ้มาหลายครั้งแล้วและอีกอย่างหนึ่งก็ต่างคนต่างก็ไม่มีเหมือนกัน

ในขณะที่แดงเกิดคิดหาเงินอยู่นั้น มีแบ็กแถวคนหนึ่งหาบขนมเค็นผ่านมา และบังเอิญทำกระเป๋าสเงินตกแดงคิดว่าควรจะได้เก็บไปคืนแก่ท่านั้นหรือเก็บไว้เองเพื่อนำเงินไปซื้อยาให้แม่ก็

หากท่านเป็นเด็กชายแดงท่านจะตัดสินใจอย่างไร

การคืนเจ้าของ...หรือ...ไม่การคืน

ตอน ก. คำถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการตัดสินใจของท่านต่อปัญหาข้างต้น
การเฝ้าระวัง ✓ ลง ในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. หากเด็กชายแดงเก็บกระเป๋าสเงินของตัวเอง จะไม่เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นในภายหลังหรือ)
—	—	—	—	—	2. เป็นหน้าที่ของผู้เก็บกระเป๋าสเงินได้ก็ต้องคืนแก่เจ้าของใช่ไหม

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	3. สัญญาที่เคยให้ไว้กับแม่ว่าจะไม่หยิบนายของพี่มิใช่ของตน ควรยกเว้นในกรณีนี้หรือไม่ 5
—	—	—	—	—	4. เด็กชายแดงยินดีที่จะเสี่ยงต่อการถูกคนอื่นเห็นที่เก็บกระเป๋าสเงินหรือไม่ 4
—	—	—	—	—	5. การหยิบนายของคนอื่นนั้นจะทำให้เสียคุณธรรมประจำใจ ไปไหม 6
—	—	—	—	—	6. หากแม่ทราบเข้าจะถูกลงโทษหรือไม่ 1
—	—	—	—	—	7. เงินกลางถนนนั้นเมื่อใคร เก็บได้ก็น่าจะเป็นของคนนั้นใช่ไหม 9
—	—	—	—	—	8. มันเป็นเรื่องคาของลูกที่จะต้อง เอาใจใส่ดูแลแม่ของตน ไม่ใช่หรือจึงทำให้เด็กชายแดงต้องตัดสินใจ เอา เงินที่เก็บ ได้ไว้เสียเองเพื่อซื้อยาให้แม่ 9
—	—	—	—	—	9. เด็กชายแดงไม่ควร เก็บเงินของแม่เอาไว้ไม่ใช่หรือในเมื่อ ไม่ใช่เงินของตน 4
—	—	—	—	—	10. เด็กชายแดงต้องการ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่คนทั่วไปหรือไม่ 5
—	—	—	—	—	11. ไม่ควรให้ภรรยาอันเลวร้ายใด ๆ มาทำให้หลักการ ของตนเอง คลอนแคลนไปใช่ไหม 6
—	—	—	—	—	12. หากคนอื่น ๆ เห็นเข้า เขาก็ต้อง เก็บ เมื่อเด็กชายแดง 5 เก็บเสียเองจึงไปเห็นจะเป็นการ เสียหายไม่ใช่หรือ

ตอน ข. จาการถามคำถามข้างต้น เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุด

สำคัญมากอันดับสอง

สำคัญมากอันดับสาม

สำคัญมากอันดับสี่

ตอนเงินเกิน

นายมานะกับเพื่อนซี้บรยนต์ไปเที่ยวชายทะเลในวันหยุดและเก็บน้ำมันหมก ระหว่างทางในละแวกนั้นมีปั๊มน้ำมันเล็กๆอยู่แห่งหนึ่ง นายมานะและเพื่อนต้องเข้าบรยนต์ไปเติมน้ำมันที่นั่น แต่เจ้าของปั๊มน้ำมันให้ในราคาที่แพงกว่าปกติเพราะรู้ว่านายมานะจำเป็นต้องใช้น้ำมัน เมื่อนายมานะจ่ายเงินไปและรับเงินทอนกลับคืนมานั้นก็พบว่า เจ้าของปั๊มทอนเงินเกินมาให้

หากท่านเป็นนายมานะท่านจะคืนเงินที่เกินให้แก่เจ้าของปั๊มหรือไม่
กรคืนให้.. หรือ.. ไม่ควรคืนให้

ตอน ก. คำถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการตัดสินใจของท่านต่อปัญหาข้างต้น กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. การไม่คืนเงินส่วนเกินจะขัดกับหน้าที่ของสมาชิกที่ดีของสังคมหรือไม่
—	—	—	—	—	2. คุณค่าของความดีควรจะได้รับ การใส่ใจหรือไม่
—	—	—	—	—	3. การรับเงินทอนที่เกินนั้นเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือไม่
—	—	—	—	—	4. น่าจะคืนเงินเพื่อให้เพื่อนรู้สึก ว่าเราก็เป็นคนที่ตรงใจไหม
—	—	—	—	—	5. คนที่ไม่ดีควรจะได้รับ การกระทำตอบที่ไม่ดีเช่นเดียวกันหรือไม่
—	—	—	—	—	6. นายมานะไม่อยากมีเรื่องบาดหมางกับ เจ้าของปั๊มไม่ว่าในกรณีใดๆไหม

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	7. หากนายบานะกินเงินได้เจ้าของมี คนอื่นๆจะหาว่า นายบานะโกงหรือไม่
—	—	—	—	—	8. เจ้าของปิ่นจะแก้แค้นหรือไม่ หากเขาทราบเรื่อง ภายหลัง
—	—	—	—	—	9. เชื่อกองจ่ายกำนัน้ำมันแพงกว่าปกติแล้ว ก็ควรจะได้ เงินทอนส่วนเกินนั้นมาเป็นของตนเองบ้างหรือไม่
—	—	—	—	—	10. จะเป็นการละเมิดสิทธิของคนอื่นหรือไม่ในเมื่อเงิน- ส่วนเกินนั้นแท้จริงมีไว้ของนายบานะ
—	—	—	—	—	11. เป็นหน้าที่ของผู้ที่ไ้รับเงินเกินปีไรหรือที่จะต้องคืน ส่วนเกินนั้นกลับแก่เจ้าของ
—	—	—	—	—	12. เป็นเรื่องน่าละอายใจหรือไม่หากจะเก็บเงินส่วนเกิน นี้ไว้

ตอน ข. จากรายการคำถามข้างกัน เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุด	
สำคัญปานกลาง	
สำคัญมากอันกับดาม	
สำคัญปานกลางอันกับสี่	

หน้าที่พิเศษของสํารวม

สํารวมเป็นนักเรียนเรียนดีของโรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความประพฤติดีเป็นที่เชื่อถือของครูอาจารย์ในโรงเรียน จึงได้รับมอบหมายจากทางโรงเรียนให้ทำหน้าที่สอดส่องดูแลความประพฤติของนักเรียน หากมีนักเรียนทำความผิดสํารวมจะต้องรายงานให้อาจารย์ฝ่ายปกครองของโรงเรียนทราบ วันหนึ่งสํารวมพบว่า เพื่อนสนิทของเขาเองได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงด้วยการหนีโรงเรียนไปเล่นการพนันและดูนก

หากท่านเป็นสํารวม ท่านจะรายงานความผิดที่หายปกครองของโรงเรียนทราบหรือไม่
ควรรายงาน...หรือ...ไม่ควรรายงาน

ตอน ก. คำถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการตัดสินใจของท่านต่อปัญหาข้างต้นนี้ กาเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. หากเป็นคนอื่นเขาก็คงไม่รายงานเรื่องของเพื่อนนี้ใช่ไหม
—	—	—	—	—	2. การให้ภัยและตักเตือนผู้กระทำความผิดด้วยความปรารถนาดีเป็นการ เหวะสมหรือไม่
—	—	—	—	—	3. อาจถูกเพื่อนคนนั้นลอบทำร้ายเอาภายหลังหรือไม่
—	—	—	—	—	4. ควรรายงานเพื่อได้รับความไว้วางใจจากอาจารย์เพิ่มขึ้นหรือไม่
—	—	—	—	—	5. หากไม่รายงานและอาจารย์ฝ่ายปกครองทราบ สํารวมจะไม่ถูกลงโทษหรือไม่

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	6. สรุปรวมยอมหรือไปที่จะไม่ได้รับเหรียญเชิดชูเกียรติในการทำงานจากฝ่ายปกครอง หากไม่รายงานในกรณีนี้
—	—	—	—	—	7. กลัวว่าคนอื่นจะว่าคนไม่รักพวกพ้องหรือไม่
—	—	—	—	—	8. เมื่อได้รับหน้าที่แล้ว ควรทำตามหน้าที่ให้สมกับที่ได้รับมอบหมายหรือไม่
—	—	—	—	—	9. น่าจะอายใจหรือไม่หากให้ความเป็นเพื่อนมาทำให้องค์กรลดความรับผิดชอบลง
—	—	—	—	—	10. หากทำสิ่งเสียหาย จะไม่เท่ากับส่งเสริมให้คนไม่เคารพกฎหมายหรือไม่
—	—	—	—	—	11. ในฐานะที่เป็นนักเรียน นักเรียนทุกคนควรจะเคารพกฎของโรงเรียนหรือไม่
—	—	—	—	—	12. การพนันและการ เสพยา เสพผิดเป็นต้นเหตุของความไม่สงบสุขของสังคมส่วนรวมหรือไม่

ตอน ข. จาการายการคำถามข้างต้น เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุด

สำคัญมากอันดับสอง

สำคัญปานกลางอันดับสาม

สำคัญปานกลางอันดับสี่

หนังสือพิมพ์ของโรงเรียน

ธงชัยเป็นนักเรียนมีสุดท้ายของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง เขาต้องการที่จะทำหนังสือพิมพ์สำหรับนักเรียน เพื่อจะได้แสดงออกถึงความคิดเห็นต่างๆ เขาจึงไปขออนุญาตจากอาจารย์ใหญ่ซึ่งก็ได้รับอนุญาตแต่มีข้อแม้ว่า เรื่องที่จะลงพิมพ์ทุกเรื่องต้องส่งให้อาจารย์ใหญ่ตรวจก่อน ธงชัยก็ตกลงตามข้อเสนอและได้ส่งเรื่องหลายเรื่องให้ตรวจ อาจารย์ใหญ่ได้ตรวจหมดทุกเรื่อง ต่อมาอีกสองสัปดาห์ธงชัยได้เสนอออกมา 2 เรื่อง เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยและต่อต้านกฎของโรงเรียน เช่น กฎที่ห้ามนักเรียนผู้ชายไว้ผมยาว ซึ่งปรากฏว่าได้รับความสนใจอย่างมากมาย นักเรียนเริ่มตื่นเต้นกับบทความในหนังสือพิมพ์และเริ่มรวมกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องทั้งสองกันอย่างกว้างขวาง เมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียนบางคนทราบเรื่อง ต่างก็โกรธและไม่เห็นด้วยกับความคิดในหนังสือพิมพ์และได้โทรศัพท์ไปยังอาจารย์ใหญ่ตำหนิว่านักเรียนควรมีหน้าที่เรียนอย่างเต็มที่ไม่ควรยุ่งกับการเมือง และหนังสือพิมพ์นั้นได้ยุบยงให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นต่อครูอาจารย์และแม่แทนกฎของโรงเรียน ไปสับสนจะอนุญาตให้ออกหนังสือพิมพ์ต่อไปอีก จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจารย์ใหญ่ได้มีคำสั่งให้ธงชัยหยุดออกหนังสือพิมพ์ โดยให้เหตุผลว่ากิจกรรมของธงชัยทำให้แตกความสามัคคี

หากท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ ท่านจะปิดกิจการหนังสือพิมพ์หรือไม่

ควรปิด...หรือไม่ควรปิด

ตอน ก. คำถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการ ตัดสินใจของท่านต่อปัญหาข้างต้นนี้ กา เครื่องหมาย / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. ครูในโรงเรียนเห็นด้วยกับการปิดหนังสือพิมพ์หรือไม่
—	—	—	—	—	2. เมื่อความสงบเรียบร้อยของโรงเรียนถูกคุกคาม อาจารย์ใหญ่มีสิทธิที่จะออกคำสั่งต่อักเรียนไหม
—	—	—	—	—	3. คนเราควรมีหลักการ ของตนเองและมีอิสระ ภาพที่จะ พิจารณา เรื่องราวอย่างรอบคอบบ้างไหม
—	—	—	—	—	4. การ ตัดสินใจของอาจารย์ใหญ่ คัดละ เมกสิทธิของ บุคคลอื่นหรือไม่
—	—	—	—	—	5. นักเรียนควรทำตามคำสั่งอาจารย์และปฏิบัติตามระเบียบ ของโรงเรียนหรือไม่
—	—	—	—	—	6. อาจารย์ใหญ่น่าจะทำตามคำแนะนำจากผู้นปกครองนักเรียน หรือไม่
—	—	—	—	—	7. หากปิดหนังสือพิมพ์แล้วผู้นปกครองนักเรียนจะให้การสนับสนุน โรงเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่
—	—	—	—	—	8. หากปิดหนังสือพิมพ์นักเรียนจะต่อต้านกักกันหรือไม่
—	—	—	—	—	9. การวิพากษ์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็น เป็นคุณสมบัติ ที่ควรจะมีในนักเรียนนักศึกษาหรือไม่
—	—	—	—	—	10. คำสั่งของอาจารย์ใหญ่จะทำให้ทรงัยหมกความเชื่อถือ ต่ออาจารย์ใหญ่หรือไม่
—	—	—	—	—	11. บิเคีที่จะเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนช่วยเหลือจากผู้นปกครอง นักเรียนหรือไม่ โดยไม่ปิดหนังสือพิมพ์
—	—	—	—	—	12. ทรงัยไค้ละ เมกสิทธิของคนอื่นในการ เสแสดความคิดเห็น ของเขาออกมาหรือไม่

ตอน ข. จาการายการคำถามข้างต้นนี้ เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุด

สำคัญมากอันดับสอง

สำคัญมากอันดับสาม

สำคัญมากอันดับสี่

นักโทษแหกคุก

ผู้ชายคนหนึ่งได้รับคำพิพากษาคดีล้นจำคุก 10 ปี หลังจากติดคุกอยู่ 1 ปี เขาก็ได้หนีคุกและได้ย้ายที่อยู่ไปอยู่ ณ บริเวณห่างไกลของจังหวัดแห่งหนึ่ง เขาเปลี่ยนชื่อเป็น นายทองขาว นายทองขาวทำงานหนักอยู่เป็นเวลา 8 ปี จึงมีเงินพอที่จะซื้อกิจการธุรกิจเป็นของตนเอง เขาจ้างลูกจ้างในอัตราค่าจ้างที่สูง มีอภิสัยศักดิ์ต่อทุกคนและซื้อเครื่องกลุ่ค่ามาก ถ้าไรทั้งหมดที่ได้เขาได้บริจาคให้แก่การกุศล วันหนึ่งนาง เนียม เพื่อนบ้านเก่าแก่เมื่อหลายปีก่อนนั้นได้แวะมาหาเขา เพื่อนาง เนียม เห็นนายทองขาวก็จำได้ว่าเขาเป็นนักโทษที่หนีคุกเมื่อ 8 ปีที่แล้วซึ่งตำรวจกำลังตามตัวอยู่

หากท่านเป็นนาง เนียม ท่านจะรายงานเรื่องของนายทองขาวให้ตำรวจทราบเพื่อจับเขาส่งเข้าคุกหรือไม่

ควรรายงาน...หรือ...ไม่ควรรายงาน

ตอน ก. คำถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการตัดสินใจของท่านต่อปัญหาข้างต้นนี้ กาเครื่องหมาย / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. นายทองขาวได้ทำประโยชน์ให้กับสังคมส่วนใหญ่มากหรือไม่
—	—	—	—	—	2. ทุกครั้งจะมีคนหนึ่งจากการถูกลงโทษในคดีอาชญากรรมอย่างนั้นมันจะไม่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมมากขึ้นหรือไม่
—	—	—	—	—	3. หากนายทองขาวทราบเรื่องจะเป็นอันตรายกับนาง เนียมหรือไม่
—	—	—	—	—	4. เพื่อนายทองขาวทำผิด นายทองขาวต้องชดใช้โดยการติดคุกนานพอเพียงแล้วหรือ
—	—	—	—	—	5. หากรายงานแล้ว นาง เนียมจะได้รางวัลจากตำรวจหรือไม่
—	—	—	—	—	6. เมื่อคนไร้อิสรภาพ คุณความดีจะเลือนหายไปไหม
—	—	—	—	—	7. นายทองขาวมีอิทธิพลมากหรือไม่
—	—	—	—	—	8. มันจะยุติธรรมคือนักโทษทั้งหมดหรือที่ต้องรับโทษเต็มตามคำพิพากษา หากนายทองขาวถูกปลดปล่อย
—	—	—	—	—	9. นาง เนียม เป็นเพื่อนที่ดีของนายทองขาวไหม
—	—	—	—	—	10. เป็นหน้าที่ของประชาชนที่จะต้องรายงานเรื่องนักโทษหนีโดยไม่คำนึงถึง เหตุการณ์แวดล้อมไม่ใช่หรือ
—	—	—	—	—	11. ไข่มุกเรื่องที่น่าละอายใจ เลยใช่ไหม ที่คุ้มบังคนชั่วคุณธรรมพยายามประกอบแต่กรรมชั่วเช่นนายทองขาว
—	—	—	—	—	12. คนเรา เกียวก่อนจะละ เลยหน้าที่ของพลเมืองดีหรือไม่

ตอน ข. จากรายการคำถามข้างต้น เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

- สำคัญที่สุด
 สำคัญมากอันดับสอง
 สำคัญมากอันดับสาม
 สำคัญมากอันดับสี่

ให้ฉันตายเถอะ

มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะตายด้วยโรคเรื้อรังซึ่งไม่สามารถรักษาให้หายได้ และหล่อนจะมีชีวิตอยู่อีกเพียง 6 เดือนเท่านั้น หล่อนเจ็บปวดและทรมานมาก เธอเลยไปพบคุณหมอ ได้รับการตรวจอาการปวดด้วยยาระงับปวดประเภทมอร์ฟีน ซึ่งยาประเภทนี้จะ เป็นอันตรายต่อชีวิตผู้ป่วยหากต้องมีการให้ยาไปเรื่อยๆ หล่อนมีอาการเบื่อและคลุ้มคลั่งด้วยความเจ็บปวด และในทางที่อยู่นี้เธอการสงบหล่อนได้ขอร้องขอให้เพิ่มปริมาณของมอร์ฟีนขึ้นอีกเพื่อให้หล่อนได้ตายไปจากความทรมาน หล่อนกล่าวว่าหล่อนไม่สามารถทนต่อสภาพความเจ็บปวดเช่นนี้ตลอดไป ซึ่งอย่างไรหล่อนก็จะตายในไม่กี่เดือนข้างหน้าแล้ว

หากท่านเป็นหมอ ท่านจะตัดสินใจอย่างไร

ควรทำตามคำขอของผู้ป่วย..หรือ..ไม่ควรทำตาม

ตอน ก. ถ้าถามแต่ละคำถามต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการตัดสินใจของท่านก่อนปัญหาข้างต้นนี้ ถ้าเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถามว่าสำคัญมากน้อยเพียงไร

สำคัญมากที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญปานกลาง	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญเลย	
—	—	—	—	—	1. กรอบครัวของผู้หญิงคนนั้นน่าจะให้คำตอบได้ดีกว่าหรือไม่ว่าควรจะทำตามคำขอร้องของผู้ป่วยหรือไม่ควร
—	—	—	—	—	2. หมอจะต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมาย เช่นเดียวกับคนอื่นใหม่ว่าถ้าหากทำตามคำขอร้องของผู้ป่วยเท่ากับเป็นการฆ่าล่อนั่นเอง
—	—	—	—	—	3. ผมเราจะมีชีวิตที่ซื่อกว่าเดิมหรือไม่ หากปราศจากข้อบังคับของสังคมเกี่ยวกับชีวิตและแม้แต่วิถีการตายของพวกเขา
—	—	—	—	—	4. หมออาจจะทำให้เกิดขึ้นเหมือนกับเป็นอุบัติเหตุได้หรือไม่
—	—	—	—	—	5. รัฐมีสิทธิใหม่ที่จะบังคับให้คนมีชีวิตอยู่ทั้งๆที่คนนั้นอยากตาย
—	—	—	—	—	6. กวายนายมีกฎเกณฑ์อย่างไรในทรงณะของสังคม
—	—	—	—	—	7. การที่หมอจะหาเช่นนั้นต้องระวังข้อวิพากษ์วิจารณ์ของสังคมด้วยหรือไม่
—	—	—	—	—	8. การช่วยเหลือเพื่อชีวิตของผู้คนคาบที่เจ้าตัวขอร้องถือว่าเป็นการทำตามหน้าที่ของหมออย่างสมบูรณ์หรือไม่
—	—	—	—	—	9. หากทำตามคำขอร้องของผู้ป่วย อาจเกิดความยุ่งยากกับหมอใบภายหลังไหม
—	—	—	—	—	10. หมอยึดกานิยมและหลักการอะไร เป็นแนวในการปฏิบัติ
—	—	—	—	—	11. เมื่อหมออยากทำอะไรก็ทำอย่างนั้นไปจนกระทั่งถึงสิ่งอื่นให้มากเรื่องมิใช่หรือ
—	—	—	—	—	12. ในงานที่เป็นหมอ ก้องพยายามทุกวิถีทางให้คนไขรรอดตายหรือไม่

ตอน ๒. จากรายการคำถามข้างต้น เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุด

สำคัญมากอันดับสอง

สำคัญมากอันดับสาม

สำคัญมากอันดับสี่

.....

จบ

.....

การควบคุมภายใน-ภายนอก

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 23 ข้อ ข้อละ 2 ข้อความ ให้ท่านอ่านข้อความทั้งสองในแต่ละข้อ เห็นด้วยกับข้อความใดมากกว่าให้วงกลมล้อมรอบอักษร ก. หรือ ข. หน้าข้อความนั้น โปรดทำทุกข้อและเลือกเพียงข้อความเดียวในแต่ละข้อ มิฉะนั้นแบบสอบถามนี้จะใช้ไม่ได้เลย

- 1) ก. สิ่งต่างๆที่ทำให้ชีวิตไม่มีความสุข บางส่วนเนื่องมาจากโชคไม่ดี
ข. ผลที่ได้รับจากการ โชคไม่ดีของบุคคลเนื่องมาจากความผิดพลาดของเขา
- 2) ก. เหตุผลที่สำคัญอย่างหนึ่งในการ เกิดสงคราม คือประชาชนไม่สนใจการเมือง เท่าที่ควร
ข. สงครามจะเกิดขึ้นเสมอ ไม่ว่าใครจะพยายามป้องกันสักเพียงใดก็ตาม
- 3) ก. ในที่สุดบุคคลก็ได้รับการ ยอมรับนับถือในสิ่งที่เขาควรจะได้รับ
ข. นับว่าโชคไม่ดีเลยที่คุณค่าของบุคคลไม่ได้รับการ ยอมรับจากผู้อื่นแม้ว่าจะพยายามเพียงใดก็ตาม
- 4) ก. ความคิดที่ว่าครูไม่มีความยุติธรรมต่อนักเรียนนั้นเป็นเรื่องไร้สาระ
ข. นักเรียนส่วนมากไม่คิดว่าจะแทนที่ตนได้เป็นอิทธิพลของความบังเอิญ
- 5) ก. ถ้าไม่มีโอกาสดีแล้วบุคคลจะไม่สามารถเป็นผู้นำได้
ข. ผู้ที่มีความสามารถแต่ไม่ได้เป็นผู้นำ เป็นผู้ซึ่งไม่ใช่โอกาสของตนให้เป็นประโยชน์
- 6) ก. ไม่ว่าท่านจะพยายามสักเพียงใดก็ตามบางคนก็ไม่ชอบท่านอยู่ดี
ข. บุคคลซึ่งไม่สามารถทำให้ผู้อื่นชอบตนได้เป็นเพราะไม่เข้าใจวิธีที่จะเข้ากับผู้อื่น
- 7) ก. ฉันมักจะพบเสมอว่าอะไรที่กำลังจะเกิดขึ้นต้อง เกิดขึ้นเสมอ
ข. ความเชื่อในเรื่อง โชคชะตาไม่เป็นผลดีสำหรับฉันเท่ากับการ ตัดสินใจกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป
- 8) ก. ไม่มีการสอบครั้งใดเลยที่ขาดความยุติธรรมสำหรับนักเรียนที่เตรียมตัวมาอย่างดี
ข. มีบ่อยครั้งที่คำถามในข้อสอบแทบจะ ไม่มีความสัมพันธ์กับการ เรียนในวิชานั้น ทำให้การ ดูหนังสือไม่มีประโยชน์

- 9) ก... การประสบความสำเร็จ เป็นเรื่องของการทำงานอย่างหนัก โชคดีส่วนเพียง เล็กน้อย หรือไม่มีเลย
- ข. การทำงานที่ดีได้นั้น ขึ้นอยู่กับโอกาสและสถานที่ที่เหมาะสม เป็นสิ่งสำคัญ
- 10) ก. ประชาชนทั่วไปยอมมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาลได้
- ข. โลกนี้ถูกปกครองโดยผู้มีอำนาจ เพียง 2-3 คน ซึ่งคนทั่วไปทำอะไรไม่ได้มาก
- 11) ก. เมื่อฉันวางแผนงานอะไรแล้ว ฉันก็อบแนใจว่าฉันสามารถทำงานนั้นสำเร็จ
- ข. ไม่เป็นการฉลาดเลยที่จะวางแผนล่วงหน้าไกลๆ เพราะหลายสิ่งที่ดีหรือไม่ดีเกิดขึ้นเอง
- 12) ก. การได้สิ่งที่ฉันต้องการไม่เกี่ยวข้องกับหรือเกี่ยวข้องกับเพียง เล็กน้อยกับโชคชะตา
- ข. หลายครั้งที่เราต้องใช้การโยนหัว โยนก้อย มาช่วยในการตัดสินใจ
- 13) ก. คนที่ได้เป็นหัวหน้างาน ส่วนมากขึ้นอยู่กับว่าใคร โชคดีพอที่จะเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมได้ก่อนเพื่อน
- ข. การทำให้บุคคลทำสิ่งที่ถูกต้องขึ้นอยู่กับความสามารถ โชคดีมีผลเพียง เล็กน้อยหรือไม่มีเลย
- 14) ก. เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันของโลกส่วนใหญ่แล้ว เราไร้แรงระหโดยไม่สามารถเข้าใจ หรือควบคุมอะไรได้เลย
- ข. บุคคลสามารถจะควบคุมเหตุการณ์ต่างๆของโลกได้ โดยการมีส่วนร่วมในทางการเมือง และสังคม
- 15) ก. คนส่วนใหญ่ไปได้ตระหนักว่าชีวิตของตนถูกควบคุมโดยโชคชะตา
- ข. "โชคเคราะห์" ไม่มีจริงในโลกนี้
- 16) ก. เป็นการยากที่จะรู้ว่าบุคคลอื่นชอบเราจริงหรือไม่
- ข. คุณมีเพื่อนมากแค่ไหนขึ้นอยู่กับว่าคุณเป็นบุคคลที่น่าคบหา เพียงใด
- 17) ก. ในที่สุดสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับเราก็จะสมมูลกับสิ่งดีๆที่เราได้รับอยู่
- ข. สิ่งเลวร้ายส่วนมากเป็นผลของการขาดความฉลาด ความโง่เขลา และความซึ่เกียจ
- 18) ก. การฉ้อราษฎร์บังหลวงทางการเมืองสามารถกำจัดไปได้ ถ้าใช้ความพยายามอย่าง เข้มงวด
- ข. เป็นการยากที่ประชาชนจะควบคุมการกระทำของนักการเมืองในตำแหน่งงานของเขาได้

- 19) ก. บางครั้งฉันไม่เข้าใจเลยว่าครูให้คะแนนเหล่านั้นออกมาได้อย่างไร
 ข. มีความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างการเรียนอย่างหนักกับคะแนนที่ได้รับ
- 20) ก. หลายครั้งที่ฉันรู้สึกว่ามีอิทธิพลน้อยต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวฉันเอง
 ข. ฉันไม่เชื่อว่าโอกาสหรือโชคชะตามีบทบาทสำคัญในชีวิตของฉัน
- 21) ก. บุคคลจะรู้ว่าเหวเพราะเขาไม่พยายามเป็นมิตรกับผู้อื่น
 ข. ใจจำเริญต้องเอาใจผู้อื่นมากมาย เพราะถ้าเขาจะชอบท่านเขาก็ชอบท่านเอง
- 22) ก. สิ่งใดที่เกิดขึ้นกับฉัน ฉันเป็นผู้ทำให้มันเกิดขึ้นทั้งสิ้น
 ข. บางครั้งฉันรู้สึกว่าไม่ได้ควบคุมชีวิตของฉันอย่างเพียงพอ
- 23) ก. ส่วนมากแล้วฉันไม่เข้าใจว่าทำไมฉันถึงต้องกระวนกระวายเช่นนั้น
 ข. ในที่สุดประชาชนต้องรับผิดชอบต่อรัฐบาลที่เลวทั้งในระบอบราชาธิปไตยและระบอบคอมมิวนิสต์

.....